

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су:

- из просторија Окружног затвора у Београду приведени оптужени Грујић Бранко, Поповић Бранко, Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин, те
- да су приступили заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,
- браниоци оптужених, адвокат Шалић Миломир за оптуженог Грујића и Драгићевића, те и за оптуженог Кораћ Ивана, уместо браниоца Ђокић Драгана, а уз сагласност оптуженог, те бранилац оптуженог Поповић Бранка, адвокат Перковић Мирослав, који ће замењивати и адвоката Сташевић Слободана, браниоца оптуженог Филиповића, уз сагласност оптужених и адвокат Ђорђевић Мирослав за оптуженог Славковић Драгана,
- приступили су и пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се на сагласан предлог странака главни претрес ОДРЖИ и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

СВЕДОК МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте зовете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мирослав Николић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте које године?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: 1965. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У месту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Рума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Руми. Где живите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У Руми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Бранка Радичевића 12.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по професији?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Завршио средњу електротехничку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, техничар, електротехничар? Да ли сте запослени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Радим у једној приватној фирми у Руми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове фирма?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: «Мелтал».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Мелтал» у Руми, добро. Да ли сте можда у сродству или у завади са оптуженима Грујић Бранко, Поповић Бранко, Кораћ Иван, Славковић Драган, Филиповић Синиша и Драгићевић Драгутин?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, добро. Ми смо Вас позвали овде као сведока. Као сведок дужни сте према Законику о кривичном поступку да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело, запрећена је казна затвора до пет година. Иначе, дужна сам да Вас упознам, да нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико сматрате да бисте се одговором изложили некој тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, Вас или блиских чланова Ваше породице. Ја ћу Вас молити да сада положите заклетву. Прочитајте наглас тај текст ту испред Вас.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ, од оца Милана, рођен 1965. године у Руми, са пребивалиштем у Руми, ул. Бранка Радичевића бр.12, завршио средњу електротехничку школу, по занимању електротехничар, запослен у приватној фирми «Мелтал» са седиштем у Руми, није у сродству, није у завади са оптуженима.

Сведок упозорен, опоменут, након што је положио заклетву, даје свој исказ и наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви имате испред себе један папир са неким псеудонимима. Значи, уколико будете у току поступка имали потребу да поменете та имена, ја ћу Вас молити да не поменете име, већ тај псеудоним и имамо још једног сведока кога смо недавно саслушали овде пред судом, а који је на свој захтев, а по одлуци овог судећег већа, добио меру заштите, у том смислу што је за време његовог испитивања била искључена јавност, тако да, када Вас будем нешто питала за тог сведока, ево ја ћу Вам овако дати, дођите овде код мене. То је тај сведок. Када будемо дошли на ред да нешто причамо о њему, мораћемо да искључимо јавност у том делу претреса и молићу Вас да не помињете његово име, односно да уколико сада већ будете хтели да поменете име, реците да се ради о сведоку за време чијег испитивања је била искључена јавност, а ја ћу и због странака рећи, странке знају о ком сведоку се ради, да је он испитан. Само да нађем датум, 27. новембар 2007. године.

Овако, да Вас укратко упознам због чега смо Вас позвали данас. Овде је пред судом кривични поступак против ових поменутих оптужених којима се ставља на терет кривично дело ратни злочин против цивилног становништва. Ради се о догађајима у периоду мај-јули 1992. године на територији општине Зворник, који догађаји су, према оптужници, груписани у неколико делова. Значи, присилно пресељење цивилног становништва из села Козлук и Скочић – 26. јуна 1992. године, затим злочини у Дому културе у Челопеку, на Пољопривредном добру Економија и месту званом Циглана. У предлогу тужиоца за Ваше саслушање стоје и неке околности конкретне, па ћу Вас ја нешто и о томе питати, али прво ћу Вас позвати да нам кажете, да ли сте Ви били у том периоду на овом подручју и ако јесте, знате ли нешто о овим догађајима, ако сте дошли, када сте дошли, са ким сте дошли, зашто сте дошли, одакле сте дошли, изволите.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам дошао негде срдином априла у Зворник као добровољац и тамо сам провео до јуна месеца. Средином маја сам рањен, тако да већ од средине маја нисам, после болнице ни био у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало мораћете гласније, због тог транскрипта. Значи, после средине маја више нисте ни били?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, био сам можда почетком јуна пар дана и онда сам отишао даље на Вишеград према Босни доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Средином априла сте дошли, добро. Испричајте нам, како се организујете, како долазите уопште, са ким?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ништа, ја сам дошао сам, значи, био сам на хрватском ратишту и дошао сам кући и отишао сам до Лознице и онда се пребацио у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тамо сам се пријавио и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете мало нешто више да нам кажете, коме ср пријављујете, како долазите, чиме, да ли сте знали некога, како баш тамо, а не негде друго?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, познавао сам неке Румљане који су били тамо и тамо сам их нашао и онда сам остао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се организујете, коме припадате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нисам ишао организовано, јер сам сам отишао, што се каже, сматрао сам да треба да идем, да је то моја обавеза и спакавао се оно у аутобус, отишао до Лознице, тамо сам прешао мост пешке, нашао сам те добровољце и остао са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кога сте нашли тамо у Зворнику од познатих мислим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Био је тамо Сима Богдановић, од Румљана, Синиша, Месо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Синиша?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Синиша Филиповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте их пронашли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, једноставно, тамо на мосту су ми рекли стражари што су били да се добровољци налазе у једној фабрици, тамо у неким баракама су смештени. Тамо сам отишао и нашао их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били организовани у неку формацију или како, средином априла?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, колико ја знам, то је била добровољачка формација, вероватно под ТО или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био Ваш командант када Ви долазите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Жућа је био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај човек? Да ли сте га тада упознали или сте га знали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Њега сам упознао 1991. године још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, упознали смо се у Силашу, код Осијека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је та Ваша јединица бројала тада када сте дошли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам тачно, ја мислим око тридесетак људи, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту у баракама сте смештени и шта се дешава, да ли идете у борбе, да ли се јединица смањује, повећава, има ли неких проблема?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, било је долазака, одлазака, што се каже, рањавања, свега, али углавном је ту бројала око тридесетак људи. Одатле смо одлазили у акције, враћали се, ту смо боравили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте Ви задужење имали, где сте ишли на терен, да ли се сећате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам малтене од самог почетка добио задужење Козлук, значи да се бринем, са патролама у селу, да их нико не узнемирава, да тамо све нормално функционише колико је то могуће у ратним условима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога добијате то задужење?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Од Жуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када, отприлике, у ком периоду?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је било већ после мог доласка, то значи крајем априла можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је изгледало то патролирање?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, долазио сам ја са још тројицом, четворицом добровољаца и углавном патроле су биле мешане, значи, један становник Козлука, бивши милиционер, један наш добровољац, заједно смо патролирали кроз село да, пошто је било доста прометно, значи да не долази до ексцеса, до насиља и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било проблема на том месту, како је то изгледало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није било проблема, неких ситних онако, нестанака аутомобила и тако, типа, али смо то углавном све успешно враћали и функционисало је добро. Живот је текао нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било ту неких борби у том Козлуку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није било борби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била близу ту нека линија фронта?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, сада, не могу Вам тачно рећи колико одатле баш, далеко је била, али углавном, иза линије фронта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се десило са тим Козлуком, да ли Вам је познато нешто о овоме присилном пресељењу које се ставља на терет оптуженима?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, оно, углавном сам читао у новинама, после тога, значи, јер ја сам отишао на терен у Херцеговину и када сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте отишли на тај терен у Херцеговину?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је било негде крајем маја, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како када сте рањени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: После изласка из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто тешко били рањени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није, ударен сам у ноге, али могао сам на штакама да функционишем, да ходам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте отишли у Херцеговину, када сте се вратили поново, кажете, опет сте се вратили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: После тога сам се вратио неких десетак дана, био сам дан, два, па сам опет отишао и када сам се враћао од куће, то вече када сам хтео да уђем у Козлук, била је барикада, значи, ова војна милиција. Само су рекли да нам је забрањено добровољцима да улазимо у Козлук. Сваки дан смо били у контакту са Фадилом Бањановићем, он је био председник општине тог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: И са њим смо контактирали и око, значи свакодневних проблема, дај треба храна, дај треба нешто, шта се дешава у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било са њим неких проблема или је тај контакт био добар?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам се он жалио на нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није ниједном се пожалио на неке екстремне ситуације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били изненађени када су они отишли или сте то очекивали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам био војник, моје није било да будем изненађен, да очекујем нешто, једноставно радим по наређењу, а нисам размишљао о томе зашто и због чега, рат је једноставно био и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте са тим Фадилом нешто везано за то причали, да ће они да иду негде, да ли је било о томе говора са њим или у то време док сте Ви ту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не могу сада тачно да Вам кажем конкретно, ипак је прошло петнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта још можете о том Козлуку да нам кажете? Доста Вас овде сведоци помињу. Да ли сте Ви били заменик тог Жуће?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, никада формално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте били фактички?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном када он није био ту, ја сам преузимао иницијативу за одређене ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде о томе нам испричајте, шта сте радили, какво Вам је било задужење?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном, радило се то у набаци материјала, наоружања за јединицу, уколико он није ту, на терену, поставка људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где се то наоружавате, од кога, од кога добијате тај материјал, наоружање, муницију?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То смо добијали све у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нисте у Паризу сигурно ако сте у Зворнику. Код кога, дајте мало будите конкретнији, немојте баш сада.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу сада да се сетим, мислим да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покушајте да се сетите.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Звали су га Златар, он је био магационер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Магационер, чега?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Код њега смо се обраћали за оружје, за све што нам је потребно било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Магационер, које установе, ког објекта?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим, не могу сада тачно да се сетим, да је то било у фабрици, овај, како се звала, ту је смештена и касарна била иначе, не могу се сетити сада тачно имена објекта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то близу града или баш у граду или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек неки мештанин или исто неки добровољац?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мештанин је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештанин? Која је била његова функција, магационер које организације, које јединице, које формације?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, вероватно територијалне одбране Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледало то требовање тог оружја, муниције, опреме, чега већ?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, дођем у магацин, шта ми је потребно, поднесе се списак и од тога шта постоји на списку, добијем, потпишем задужење за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ишло глатко, да ли је ту било проблема неких?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није било, мада нисам често пута, можда, једном или два пута, када Жућа није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уместо њега?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То му је надимак био, Златар?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је он држао неку златарску радњу, па су га зато звали Златар, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете нешто да нам испричате о тим војним формацијама у Зворнику? Кажете, Ви сте добровољац, Вама и Вашој јединици је Жућа командант, како се зове Ваша јединица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, име је било «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Жуте осе»?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то дао име?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се тачно, али знам да је првобитно било «Игор Марковић», по добровољцу који је погинуо за време одбране Зворника, а после је пребачено у «Жуте осе», али тачно од кога је потекло, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је то после било?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је то било већ у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају? А коме је формацијски припадала Ваша јединица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ми смо припадали, значи, територијалној одбрани града Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто мењало када сте рањени, па после када сте поново дошли, да ли сте и даље припадали тој јединици?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, али већ ту после мог рањавања, овај, већ нисам био физички способан да, што се каже, реагујем, па сам се полако повлачио из неких задатака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови Ваши други другари, Синиша, онда онај, кога поменусте, Сима Богдановић, шт аје са њима?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, Сима Богдановић је отишао у мају месецу, пребацио се из Зворника у друго место и са њим је отишао и део јединице, тако да се јединица поделила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто се то десило, да ли је то нешто било због неког сукоба или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, не, није због сукоба, из разлога, тактичких разлога, што се каже, они су се пребацили ближе овамо према првој линији, пошто је једно село било угрожено и требао је неко да га брани, тражили су добровољце и онда је Сима повео своју јединицу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је отишао са делом јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Са делом јединице, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко остаје?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико њих?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да нас је остало ту можда десетак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам се прикључују неки локални ту становници, из села и тако даље?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, било је, значи и локалних и добровољаца који су долазили, одлазили, то ниједном није било стандардно, формацијски тачан број, мењало се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта рекосмо, коме припада Ваша јединица, та «Жуте осе», којој формацији?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да смо припадали ТО Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знате ли ко је ту главни, ко ту командује, има ли још нека јединица или само Ваша јединица припада ТО, колико броји та ТО, имате ли неко сазнање о томе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам, то је Жућин делокруг био, значи он је контактирао. Ја мислим да нас је општина Зворник или ко је већ био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам да ли је општина Зворник била или је био постављен неки командант Зворника, али то је Жућа са њима контактирао, тако да ја нисам, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, са ким је Жућа контактирао из општине, да ли Ви неко име знате или сте Ви некада били са њим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам само једном био са њим код председника општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Жућом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Са Жућом, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом то приликом, да ли можете сада да се сетите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То је било у почетку, значи тамо негде април месец, средина априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чим сте стигли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, отприлике тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се Ви то наметнули да одмах тако будете уз њега, тако што сте га познавали раније или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Познавали смо се раније и једноставно тако је тај процес настао. Никада званично нисам проглашен за команданта, него једноставно десило се, што се каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, хајте нам о том сусрету реците нешто, чега се сећате.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тај сусрет је трајао можда пар минута, ја сам са Жућом дошао до општине, рекао је – идеш са мном унутра, ушли смо унутра, можда пет минута. Разговор је био, Жућа је разговарао са председником општине, ја сам само седео поред њега и изашли смо напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који разговор, о чему су разговарали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Радило се, ја мислим да се радило о неким стварима у вези јединице, где да се смести, да остане ту

смештај или да се пребаци на неко друго место. Није био никакав разговор у вези неких акција, планирања неких напада, нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је тај човек?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да се он презива Грујић. Тада сам га видео кратко и после тога никада више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте пре тога знали за тог човека, да ли сте га видели?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ни пре ни после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли неког оптуженог са овог списка кога сам ја прочитала, осим тог Синише Филиповића кога сте поменули?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Синишу познајем зато што смо Румљани, у истом граду смо рођени и живимо у истом граду. Сада ово остало по именима, углавном то је тамо било по надимцима, нису се имена баш ни памтила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали некога из неке друге јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, познавао сам их «Белих орлова», пар момака, јер смо се сретали на ратишту у Хрватској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали неког Тору, да су га звали Мајор или тако нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу сада тачно да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали неког Кораћа, неког Зокса?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да је Зокс из Краљева, сећам се, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га познавали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, познавали смо се у том контексту, у Зворнику што смо били тамо, што се каже, оно, виђали смо се пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из које је он био јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам, ја мислим да он није био у «Жутим осама».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није био у «Жутим осама»?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да није био у «Жутим осама».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју још јединицу знате, осим тих «Белих орлова»? Да ли сте чули за Пиварски, за Нишки?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то биле јединице или су то били људи који су самостално деловали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам упућен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали некога под собом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Пиварског сам познавао исто из Хрватске и знам да је био тамо и да је водио јединицу, али не знам ни под чијом командом, ни како, јер нисмо били заједно смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули за Нишког?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он имао јединицу или је био сам?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, за њега сам чуо тамо када сам дошао, нисам га пре тога познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га видели?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, јесам, пар пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он припадао некој јединици или је?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу Вам рећи коме је тачно припадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Знам да је био тамо и сада којој јединици и како, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био командант те територијалне одбране о којој говорите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да се човек звао Марко, Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега упознали можда?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Њега сам видео само једном или два пута можда. Нисмо никада седели званично и разговарали о нечему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тог Вашег хапшења, да ли сте непрестано били у Зворнику или сте напуштали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Извињавам се, ког нашег хапшења?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не хапшења, пардон, повређивања, да ли сте били нешто хапшени и протеривани или сте непрестано били у Зворнику, то сам хтела да кажем?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То када кажете средином маја, да ли сте пре тога имали неки проблем са јединицом, било каквог неког затварања, хапшења, протеривања, да ли сте чули нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Пре мог рањавања није било. За време када сам ја рањен, тих дана, када нисам био у функцији, дошло је до одласка јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и Ви бисте отишли да нисте повређени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, ја сам се после повреде вратио натраг у Зворник да би поново организовали добровољце који су се касније вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули, шта се то десило док сте Ви били рањени и док сте лежали и то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да, нисам сигуран, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, дошло је до одласка?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да. Да ли је Жућа повукао јединицу из разлога неких, тамо што се дешавају конфликти или из својих личних разлога, нисам упућен у то. А хапшење када се десило, те јединице, ја сам већ тада, нисам био ту, ја сам напустио Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То оно касније у лето?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су још Ваша задужења била, да ли сте имали неке везе са финансијама јединице, са поделом плата, нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Јесам, једном сам, једном сам подигао плату, Жућа није био ту у касарни, значи однео сам списак добровољаца и тамо су, не сећам се тачно колика је била висина плате тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то отприлике било, да ли можете да нам кажете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим у мају месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте узели за целу јединицу или како?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: За целу јединицу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко прави тај списак?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То сам добио од Жуће списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је правио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли је он правио или није, не знам, он ми је дао само списак и рекао, иди подигни плату у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарни? И како изгледа то подизање плата, где идете, ко Вам то даје, како?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, отишли смо у касарну код официра неког, не знам му име, чак се ни чина не сећам, предао сам списак и он је по списку исплатио, ту количину новца ја сам потписао да сам примио, то сам после у јединици делио и како је ко добијао, тако је потписивао да је примио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неки пут ишли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У касарну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, по плату, било где?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, само тај пут, једанпут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једанпут?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Само једанпут, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А касније када сте се вратили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде нам један сведок рече да сте Ви ту неке купили плате и да сте побегли, да сте, тако нека афера за Вас била везана. Да ли је тачно то, да се због тога више нисте ни појављивали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Чак је Жућа био код мене кући после тога, неки папири су били остали у вези јединице, спискови и то, то сам исто предао. Да сам то урадио, вероватно би био гоњен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би били?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да сам то урадио, вероватно би био гоњен, рекох.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гоњени, од кога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па и од стране мојих сабораца, вероватно и од стране закона, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говори име Драгићевић Драгутин?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ништа конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Можда надимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде на овом списку људства, хоћете да погледате овде.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да дођем код Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише, да, каже, за 01.09., за лични доходак предати на исплату Стеви Радићу, рок 14. мај, одобрава командант штаба ТО. Да ли Вам је познат тај рукопис?

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се сведоку показује списак од 01. маја 1992. године – људства јединице чији командир је Жућа, под бројем 02164097.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Од 01. маја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли је то списак Ваше јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некада, овде пише, то што сам сада прочитала, да ли сте имали некада контакт са територијалном одбраном, везано за плате или са општином или са било ким, Ви лично? Кажете, ишли сте једанпут у ту фабрику, да ли је тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, тамо до касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У касарну?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ко је тај ко Вам је делио те паре?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, официр је био, сада не сећам се имена, чак га нисам ни познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато то лице по имену Стева Радић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да сам, он је радио у општини, код њега смо ишли када нам је требало требовање за бензин, дозвола и када смо ишли кући и то пар пута сам био код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је тај човек седео?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Извините, не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је седео у општини, која му је била функција, да ли знате његово радно место?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам, јер нисам често ишао тамо, нисам често био у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ком основу сте добијали те бонове за бензин, онда, те потврде и о каквим се то потврдама ради, реците нам нешто о томе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у случајевима када је погинуо војник који није са територије Босне, требали смо да га вратимо у СР Југославију, требао нам је превоз, гориво, све то, сандук, већ шта иде и то смо код Стеве обезбеђивали и онда смо ми транспортовали кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за друге потребе гориво, за кретање по Зворнику, како сте то добијали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам пар пута требовао гориво када смо ишли кући, значи за личне потребе. Е сада ово, у почетку је возачи који су возили, значи, возила су на пумпи узимали, да ли на реверс или уз већи неки папир, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су давали, какве потврде су имали, без новца су добијали гориво?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је било без новца, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некада увид у те потврде, те реверсе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте ишли кући, кажете, за личне потребе сте добили гориво, како је то изгледало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, одем код Стеве Радића и он ми напише папир, двадесет литара или колико треба већ и са тим одем на пумпу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И дате то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: И дам то и они наспу гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он Вам то потпише?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Та потврда остане на пумпи ту, то му предам, а узмем гориво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То предате тамо? Како Вам је то одобрено за личне потребе, да ли сте Ви то питали, па је то изузетак неки или је то било правило?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Изузетак када је био у питању, имали смо једног борца коме је отац био на дијализи и није имао лекове и све, па смо ми то обезбедили, па да му пошаљемо за Београд, тада смо узимали и два, три пута када је била ситуација, значи жртава, када је неко погинуо и када смо тело носили на сахрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што се тиче плата, какве су плате биле, отприлике, да ли се сећате? Да ли су то биле неке боље плате или неке мале?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не могу Вам тачно рећи, ја док сам био тамо, да ли једна или две плате су подељене, али не сећам се тачно сада вредности, не могу да кажем неко мерило. Није ништа било енормно и велико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте пута, кажете, да ли једанпут или два пута?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам тада једном подигао, једном, ја лично једном сам подигао и једном сам примио плату. После тога сам био рањен и већ после рањавања сам полако напуштао тај терен Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте добили још неку плату када сте се вратили, кажете, скупљали сте добровољце да се вратите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, само ту једну плату, јер ја сам после тога отишао, као што сам навео, из Зворника, из те општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам нешто говори датум 17. мај? Имамо овде један списак накнаде резервним војницима, каже, који су били на војној вежби, нису у радном односу, па био на војној вежби од 01. до 17. маја?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево и Ви сте се овде потписали.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: А у вези чега је то, у вези?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плате, накнаде плате.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је та једна плата ово што сам добио, док сам ја био тамо присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто десило тог 17. маја или шта, када је то тако баш тај пресек?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам, ја мислим да је у питању било да на територији Босне је тада формирана Војска Републике Српске и сви који нису били, значи становници територије, морали су да напусте Зворник. Мислим да је то у питању, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како се Ви после, кажете, вратили сте се и онда, шта се дешава, како Ви то окупљате, кога зовете поново, шта се ту догађа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ту је била једна девојка, међу добровољцима, она је имала списак телефона, бројеве, где станују, који, онда је она звала и возач мој Керкез који ме је возио по Зворнику, он је исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас ништа не чујем. Тек како ће дактилограф да Вас чује, не знам стварно. Хоћете да седнете, да ли Вам је zgodније, да приближите микрофон? Ево узмите једну столицу, ево колега ће Вам дати, па ћете спустити микрофон, па боље мало да се чујете. Или сте нам се нешто уплашили, или нисте доручковали, не знам шта друго може да буде као разлог.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није, ја иначе тихо причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, Ви се сада враћате, како сада то, она Вас зове, та девојка?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, ја сам се вратио у Зворник после рањавања, остало је њих двоје, троје само, а међу њима и та девојка. Она је имала списак и када је Керкез дошао, мој возач из болнице, он је исто био у Лозници, у болници, онда смо се организовали и они су звали, имали су телефоне, кућне адресе, па су звали ко хоће да се врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли се одазвало доста људи или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, где, нешто се вратило, нешто није, али у међувремену већ јединица је била више формирана од становништва тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тог локалног?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, Ви ипак значи враћате се и колико сада, у том другом наврату, остајете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако кратко?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: После сам отишао за Вишеград, па после за Херцеговину, да би се после петнаестак дана вратио поново у Зворник, исто тако на пар дана, то је било пред хапшење оно, отприлике, можда једно недељу, две дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте боравили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада ишли у Козлук?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тада још јесам, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте те патроле вршили у Козлуку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је било негде од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли пре рањавања или у том поврату?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Пре рањавања, пре рањавања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте се вратили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Е после тога сам одлазио пар пута, али, пошто сам био повређен у ногу десну, ишао сам пар пута и онако на штакама више шепајући, да се видим са Фадилом, да попричамо о ситуацији каква је, шта је, шта се дешава и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли тамо званично, службено или приватно, у Козлук?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, као и до тада, Жућа ме задужио за Козлук, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било пре него што су они изашли, да ли можете да определите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам у Козлук ишао отприлике неких можда месец дана, значи од средине априла, ту негде до после мог рањавања, можда још пар дана, значи негде до 15. маја, 20., не могу тачно да се сетим датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а после када се враћате, после рањавања?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, кажем, после рањавања сам био можда једном или два пута још, то је било негде до 20. маја, можда, не знам тачно датум или до 15. и тада сам отишао и више се нисам враћао у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у јуну?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У јуну сам био кратко само, један дан или два у Зворнику. Тада сам чуо да су населили Козлук, сада, одакле, како, шта, са којим људима, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су већ Козлучани исељени и да су неки други насељени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога сте то чули?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Од мештана тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког места?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Од мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих нових мештана?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, не, не, у Зворнику, ја у Козлук тада нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од Зворничана?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу, ко је њих иселио и ко је ове доселио, населио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисмо о томе причали, знам само да су исељени, разлог сам прихватио, па рат је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са Фадилом некада о томе разговарали, о њиховој судбини и тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Може бити, али нисмо никада ништа конкретно причали о томе, шта ако се тако нешто деси или, мислим да смо разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Фадилом Бањановићем?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, о чему сте разговарали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да смо причали о томе, ако дође до ситуације да се морају иселити, да ће бити пребачени негде, вероватно, да их нико неће дирати, да ће бити пребачени на неку другу локацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то знали да до тога може да дође?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, причали смо о томе, ако се то деси. И ту смо опцију разматрали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је уопште ту опцију размотрио први? Ко је дао могућност таквог развоја догађаја? Ко прича, Ви и овај Фадил?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, било је ту још мештана и никада нисмо били сами, увек је било ту двоје, троје њих из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко сада даје такву претпоставку могућег развоја догађаја, да они негде се иселе, у неку другу земљу, како рекосте, локацију?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисмо помињали другу земљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, локацију, пардон.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се ко је започео тај разговор, али водили смо га у том контексту ако се то деси, шта би могло да се деси, да ли ће бити пребачени преко или ће у неко друго место. Ја сам рекао да не знам, али претпостављам да их неће нико дирати, да ће бити транспортовани и одведени одатле. Сада, где и како, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је причао Фадил, да ли је он говорио да би он желео негде да оде, да напусти то своје место?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су њима били услови ту за живот? Да ли су они били безбедни или су били угрожени од некога, да ли сте Ви то добро патролирали или нисте имали успеха у томе, како је то било?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном су били обезбеђени. Сада, дешавало се, пошто је прометан тај пут, дешавало се неких ситуација ексцесних када ми нисмо ту, мислим да ме је једном Фадил звао, овај, у Козлук, да је нестао један младић, да су видели како су га убацили у кола, а где и како, нису могли да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки ту из села?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ту нешто интервенисали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, пробали смо, што се каже, све смо јединице обишли, проверавали ко је одлазио, долазио, да ли је неко из наше јединице или из друге, али нисмо успели да утврдимо. Знам само да није нико из «Жутих оса», то знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они можда представљали опасност за безбедност у Зворнику или за друге грађане или за грађане српске националности, ти Козлучани?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у смислу стратешког мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У смислу безбедности, да ли су некога угрожавали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нису никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису представљали опасност за некога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нису, нису били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису имали оружје?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нису имали, они су оружје предали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То се десило пре него што ћу ја доћи у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то одузимао оружје, да ли знате то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам, ја када сам дошао у Зворник, већ је Козлук био, постојао као такав, рекли су ми само да су они предали оружје што су имали, то су биле углавном двоцевке ловачке и тако нешто и да хоће да остану у свом селу и да живе ту даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је њих неко угрожавао, неке војске или неко, осим тог, кажете, инцидента са тим младићем? Да ли сте чули Ви да је неко пуцао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У том периоду када сам ја био ту, колико се сећам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то у јуну када сте били, кажете, још, ишли код Фадила, да ли се жалио да их неко угрожава?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали снабдевање регулисано?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, пар пута сам ја Фадила питао, да ли треба нешто, у смислу брашна и тога или нешто, међутим, били су обезбеђени, имали су залихе, вероватно своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А лекарску негу, да ли су имали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Имали су доктора једног из Бијељине који је живео ту у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, ко њих онда то исели, да ли сазнасте, да ли сте питали када сте ту дошли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам тачно ко их је иселио и разлог зашто су исељени. Ја када сам дошао и затекао ситуацију, прихватио сам такву каква јесте, нисам размишљао зашто и како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали војну полицију ту у тој фабрици где сте боравили и уопште на територији града?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима командовао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам сигуран да ли то Студени је био. Познавали смо тог официра, Студени му је било презиме, сада да ли је он био командир јединице војне полиције или није, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њему командовао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, претпостављам, значи официр који је задужен за команду у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је то био, неко име да ли знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не сећам се сада презимена, једном сам свега видео, био је на састанку са Жућом баш у касарни. Сада, да ли је Поповић или Боговић, не могу тачно рећи, Богдановић, не сећам се. Сећам се лика онако као кроз маглу, али презимена и чина се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај човек, одакле је био, да ли сте могли да закључите, да ли је неко нешто причао о њему?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, био је четрдесетих година, онако, сувоњав, бркове је носио, официр је био. Ја мислим да се он ту кратко и задржао, нешто мало је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Студени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Он је био официр Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте се Ви хранили, Ваша јединица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ми смо се хранили у мензи, ту у касарни, мислим да се звала «Алхос», фабрика та где је била менза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко се још ту хранио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном ми када смо долазили на ручак, било је и друге војске. Е сада, тачно јединице формацијски које, не могу да Вам кажем, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту неки затвор у том «Алхосу» да Ви знате, да су се нека лица затварала, било које националности?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Претпостављам да је био, али нисам никада био у неким просторијама које су дефинисане као затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у неким које нису дефинисане као затвор, да ли сте били у таквим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам у касарни био можда два или три пута свега, горе у канцеларијама и то када се ишло на ручак у почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте после ишли на ручак?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, после смо већ углавном, пошто сам био на терену, што се каже, често у Козлуку или на неком другом

месту, онда где се задесим, што се каже. Често пута сам и у Козлуку знао да преспавам и да ручам, вечерам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у ком објекту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, приватно, углавном, по кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто, да ли је на територији општине постојао неки затвор? Кажете, претпостављате да је био у «Алхосу», да ли има неки да знате да је био, где су нека лица заточена?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам био једном у Дому у Челопеку, пошто сам имао информацију у вези тројице притвореника, па сам ишао тамо да видим да ли су тамо и да поразговарам са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте имали информацију, о чему информацију?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да су имали неко сакривено оружје. Е сада, то су мештани можда, сви су они живели заједно, што се каже, па углавном дојављивали су нам, овај има, овај нема и све су то биле приче нетачне које треба утврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који мештани, ког места?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Из Зворника, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из града?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Из града, из села нисам распитивао се, одакле су, из ког су места, углавном ти са којима смо контактирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки доушници, шта? Ко Вас је то информисао да има неких људи који имају оружје?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, конкретно, не сећам се сада имена и презимена, из Челопека је баш био један старији човек и мислим да је он дао имена та, та три имена, да он зна још пре почетка рата да су они куповали оружје и закопавали у башту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту, одакле су та тројица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Из, то је изнад Зворника, Дивош или Дивич.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то објект у том Дому културе, када је то направљено, односно, када су ти људи ту смештени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не, ја када сам дошао тамо код њих, они су већ били смештени ту, значи то је стари Дом културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико су дуго већ били ту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам тачно да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте сазнали да су ти људи ту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тада када сам, та три имена што сам добио, распитивао се за њих. Знам да је то село горе било празно, али нисам знао конкретно где су смештени ти мештани. Чак ниједном нисам ни био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте први пут сазнали да има тих људи у том Дому културе старом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тада, када сам добио та три имена и када сам пошао да видим где су ти људи и онда сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто баш Вама даје тај старији човек из Челопека имена?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном су упућивали на мене, када дође тако нешто мештани код добровољаца, ако Жућа није ту, онда су упућивали на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, оно је био Козлук, ово је сада Челопек.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су два различита села.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Зашто су мени давали, зашто су мени давали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били задужени и за патролу у Челопеку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда сада из Челопека Вас информишу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, из разлога, Жућа није био ту и онда су упућивали на мене када Жућа није ту, ако треба нешто неке, онда упућују на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко упућује? Где се тај човек прво обратио, коме?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Он је дошао у зграду где смо ми, бараке, спавали и питао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо где је фабрика?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да и онда овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Са ким може да разговара, довели су га код мене и рекао је да зна о комшијама неким његовим да су куповали оружје пре рата и закопавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате тих имена?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то Муслимани били?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, Ви сада добијате ту информацију, шта са њом радите даље?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сазнао сам да су они у Челопеку у Дому културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте сазнали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада не могу Вам тачно рећи, да ли сам питао возача мог или некога, углавном, отишли смо тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да завршимо прво са тим човеком. Да ли је он рекао да су они у Дому или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, не, он је само рекао њихова имена и презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су са Дивича?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да и да су куповали оружје пре тих борби, пре почетка рата и да су сакривали, планирали су као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви сазнајете где се налазе сада та тројица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, када сам питао где се они налазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога, кога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тог мештана, он је рекао да су из тог села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Дивича?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Из Дивича, Дивош, како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Е сада, тачно да Вам кажем ко ми је рекао да су у Челопеку, не могу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте питали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли возач мој, да ли неко из јединице. Не сећам се тачно одакле сам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они знају, а Ви као заменик Жуће не знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу тачно да Вам тврдим сада ко ми је рекао конкретно где се налазе, не сећам се, давно је било и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тврдите да Ви нисте знали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам никада ишао тамо, нити ми је била потреба нека да одлазим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја нисам питала да ли сте ишли, него да ли сте знали да има тих људи затворених, када сте сазнали, заправо, то Вас питам.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у том периоду сам сазнао када сам и добио ту дојаву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сазнајете од тога од кога не знате ко је то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да се налазе у Челопеку..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та тројица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само они?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, да се налази тамо затвореника одређени број и да су тамо међу њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то затвореници, да ли се Ви нешто распитујете, чији су то затвореници?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам се распитивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то затвор?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам се распитивао, ни зашто су тамо, ни због чега, ни ко их је сместио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Отишао сам тамо са колима, одвезао ме је Керкез Драган, нашли смо ту тројицу, по именима сам прозвао.

Они су изашли, сели смо у једну канцеларију тамо, причали смо једно петнаест минута. Питао сам их конкретно за то оружје и све, рекли су да они не знају о томе ништа и да немају ништа сакривено и ја сам онда отишао за Зворник, а они су враћени у Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви улазили у тај Дом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам улазио, само с врата, како су отворена била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је отворио врата?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, био је стражар тамо испред врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војник, полицајац, цивилни, неки службеник, ко је био стражар?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим униформисано лице је било, али није била војна полиција, маскирна униформа, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми имамо овде податак да су то били резервни полицајци, они са плавим униформама. Да ли је било таквих?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, ја сам тамо затекао на вратима у маскирној униформи, стражара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете, у маскирној?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Затекао сам стражара у маскирној униформи тамо на вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које боје?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Класична маскирна униформа, значи маслинасто-зелена са преливима, али не војна, него, да ли је ловачка била, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није ми јасно, зашто Ви идете да те затворенике испитујете да ли они имају оружје, који сте то Ви орган, неки полицајац, истражни судија, шта сте Ви у том тренутку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Једноставно, то је тако функционисало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ме занима, како је то тако функционисало, на шта мислите, то нам објасните?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Рецимо, Жућа ми каже, иди, уради то и то и онда одем то да обавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које то и то, на шта мислите када кажете, то и то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у смислу када нешто треба за јединицу, да ли униформе, да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не занимају нас униформе, него људи затворени, то Вас питам?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То сам, када сам сазнао за имена, сазнао сам тамо, то сам ја сам отишао, значи није ми нико наредио да одем тамо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте раније некада тако нешто радили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после тога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас овлашћује да испитујете неке затворене људе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам имао никакво званично овлашћење, ни писмено ни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте онда пуштени у тај Дом од тог стражара у зеленој униформи маскирној, то ме занима?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, рекао сам ко сам и шта ми треба, а он ми је отворио врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте рекли, шта сте рекли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Рекао сам имена те тројице људи који ме интересују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, како сте се представили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном су ме знали сви тамо као Микца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као Микца?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Познавали су ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је онда тај, да ли сте и Ви знали тог човека?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нисам га знао, ипак је ту било доста мешавине – и добровољаца и војске и свега, не можеш свакога познавати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он Вас зна, да ли сте Ви рекли ко сте, како долазите, имате неки папир, нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Када сам рекао ко сам, знао је ко сам, ја сам рекао «Жуте осе».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, Ви сте рекли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да сам из «Жutih оса», да ме зову Микац и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте рекли, шта хоћете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Рекао сам му да хоћу да проверим да ли су ту та три човека, да попричам са њима. Он је отворио врата, мислим да смо поименце произвали и њих тројица су устали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте ту дошли на врата, да ли је то било прво закључано, па је он отварао или је било закатанчено или отворено, како, каква су то врата, да ли можете да нам то објасните?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је значи улаз од Дома културе, онако, а сада, да ли је било закључано, није било никаквих ланаца, неких, нешто на томе, да ли је било закључано кључем или не, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте видели са врата унутра?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нисам улазио, видео сам онако, доста људи како седе на поду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На поду?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било мрачно, осветљено?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, био је дан тада то, унутра је било светло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Светло је било унутра?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неког намештаја, нечега на поду?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била гужва или мало људи, колико је то било, како је то изгледало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, сада, не могу рећи тачно, проценом можда 150, 200 људи, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали? Да ли је било неких рањених, повређених?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није било ни рањених, колико сам ја приметио. Седели су углавном сви доле на патосу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то, отприлике, био период?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу тачно сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месеца?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам сигуран, ја мислим да је то био, да ли крај маја, почетак јуна, не могу тачно да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, тај стражар, пита ли Вас, имате ли Ви овлашћење од тога ко држи тај затвор?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није ништа питао, није тражио никакав папир, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали за потребу да се обратите неком ко држи тај затвор да питате, можете ли да уђете или не?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам се упутио код стражара и он је, када сам му рекао шта ми треба, отворио је врата. Није ми рекао ни иди тамо, иди код овог, иди код оног, једноставно, отворио је врата и ми смо разговарали са том тројицом људи, петнаестак минута, можда двадесет и они су враћени после натраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само њих тројицу и вратили су их?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су нешто писали, неке изјаве, нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нису писали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Ваш захтев?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нису, нису никакве изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некога обавестили о томе да сте ишли тамо у тај објекат?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да сам Жућу обавестио када се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је рекао, шта сте му испричали, шта Вам је он рекао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није ништа коментарисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта није?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није ништа коментарисао, рекао сам му да сам разговарао са тим људима и да они тврде да нису узимали оружје ни пре рата, нити да имају сакривеног и то је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он каже за те људе, Жућа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није ништа коментарисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је радио Керкез?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Керкез Драган је био возач, значи возио је по потреби, да ли санитар, да ли цивилна кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и он ушао на врата или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је он стајао поред мене, али после када смо ушли у канцеларију, био је и он са нама исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где сте Ви њих пропитивали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ту где смо разговарали, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неки пут улазили у тај Дом, стари Дом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су се десила нека убиства, неки злочини у том Дому?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, сада, шушкало се, што се каже, причале су се неке приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се причало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, мислим да се причало да је Репић побио неке људе, неке Муслимане, а тачно детаље ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то причало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је у том периоду, крајем маја, почетак јуна, ја мислим, нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је пре Вашег тог уласка или после?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу да Вам кажем сада тачно да ли је то било пре или после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули да је он то урадио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, из свакодневног разговора, сада да ли од некога из јединице, од некога из војске или од не знам тачно од кога, али углавном та прича се провукла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то била нека тајна прича или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није, али једноставно што није било мој домен, нисам се за то превише интересовао. Био је рат, што се каже и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули колико људи је убио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је била прича око седам, осам, да је пуцао, сада, колико је убио, колико ранио, не знам тачно. Чак и за ту цифру нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са Жућом нешто о томе причали, коментарисали? То је његов брат, да ли је тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, да, јесте, брат му је, само што је доста нас избегавало контакт са Репићем. Није хтео да се дружи са њим, из разлога неких.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био са вама смештен, да ли га знате, да ли сте били ту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Знам га ја, да, није он спавао са нама заједно у баракама. Е после, временом се то распршило и по становима по Зворнику, по кућама, тако да не знам, са нама није у баракама спавао. Сада, да ли негде другде, где тачно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали, питала сам Вас нешто, са Жућом везано за та убиства и то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисмо ништа конкретно, нити сам га икада питао, ко је то урадио, шта је урадио, зашто, нити је он то коментарисао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате за неки случај да је он обавештен, па да је дошао ту када се нешто десило, нека таква масовнија убиства, Жућа, да је био негде на терену, па је дошао, да ли Вам је то познато нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам, Жућа је често одсуствовао, што се каже, на терену је често био, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да је обавештен да се нешто десило у Дому културе, да је његов брат убио више људи, па да је Жућа? Ја ћу Вам предочити овде исказе сведока који Вас спомињу у том контексту, па зато Вас питам.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите да је обавештен с моје стране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да смо једном разговарали о томе, да смо се срели, ја мислим да је то било на Црном Врху, на барикади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, испричајте нам, када је то било на Црном Врху и шта сте разговарали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да сам га питао, то, чуо сам да је Репић побио неке Муслимане, да ли је то истина, није ми он коментарисао, нити да зна, нити да не зна. Ја мислим да је то тада било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када тада?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па то када смо се срели на Црном Врху, мислим да је то био једини пут када смо ми поменули ту причу, Жућа и ја, између мене и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте Ви дошли на Црни Врх, којим поводом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли сам ишао у Цапарде горе, у Шеховиће, ишао сам негде и сада тим путем, што кажу, морамо проћи, ту смо се баш срели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га Ви обавестили да се то десило или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам га ја обавестио. И ја сам, ја то нисам знао, јер сам чуо, чуо сам по причама само, значи нигде конкретно нисам чуо, десило се то и то или да сам видео то, једноставно приче су такве кружиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су приче кружиле?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим по граду, по Зворнику, тако, сада не сећам се тачно, рекао сам Вам, да ли сам то чуо од мештана града Зворника или од неких добровољаца. Не могу конкретно сада да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту, ево ја ћу да Вас подсетим, видим слабо се Ви нешто баш онако сећате, доста слабо. Овај сведок са чијег саслушања је била искључена јавност, чије сам Вам име показала, који је саслушан овде 27. новембра каже да сте заједно били, да је он био на Црном Врху са Жућом, када сте Ви дошли и да сте Ви ту нешто саопштили и да је онда Жућа рекао, сада ћу стварно да га стрељам. Да ли сте Ви донели неку информацију некада на Црни Врх Жући, Ви лично?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам ништа, нисам ишао никада конкретно да би му однео информацију, ја мислим да смо се ми срели ту и да сам ја коментарисао, чуо сам да је Репић побио неке Муслимане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте чули, када да је побио, колико пре тог вашег сусрета?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли је то било тај дан, дан пре тога, не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нисте му донели информацију, него сте му тако рекли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је тако текао наш разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то има тако горе занимљиво, Ви стално горе гледате.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, покушавам да се концентришем, да се сетим, па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде ми ћемо сачекати да се Ви сконцентришете.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се да сам баш због тога разлога ишао да се нађем са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде испричајте нам шта се сећате, везано за тај сусрет. Када Ви њему кажете да је тог дана или претходног дана се десило, да сте чули, шта се даље догађа? Да ли идете негде заједно, о чему разговарате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја чак се не сећам ни да ли сам такву реченицу, што се каже, формирао када сам са њим разговарао. Мислим да сам му ту поменуо за ово и да смо се вратили за Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко све?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам обично са Керкезом ишао колима, Керкез је возио, Драган, вероватно са њим сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био и овај сведок чије сам Вам име показала, који је саслушан овде 27. новембра?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не могу да кажем, јер име и презиме не говори ми ништа, не сећам се лика. Не могу лик да призовем у сећање сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте се вратили, зашто сте се онда вратили када сте Ви кренули у Цапарде, кажете? Да ли сте тамо кренули?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли у Цапарде или у Шеховиће, негде сам, мислим да сам негде кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим поводом сте кренули?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Рутински, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, како рутински?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, знали смо често, пошто Цапарде је била граница неке те линије наше са непријатељем, па смо знали често да одемо тамо, село је било празно, некада су се враћали, долазили, па смо чисто обилазили тај рејон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто се враћате у Зворник и где се враћате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Вратили смо се у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте се вратили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да сам се са Керкезом Драганом се вратио колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Жућа, како он?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се тачно како се вратио, вероватно колима са којима је дошао, јер је био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где, хајдемо даље, хоћемо да стигнемо у тај Зворник, до подне, ако може.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путничким аутима?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Путничке смо углавном возили, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И хајдемо сада, враћамо се.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, дошли смо у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, то је мало овако широк појам, где?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У баракe, ту где смо били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се даље догађа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада, где је Жућа отишао и шта је радио, не знам, нисам са њим, ја мислим да ја са њим нисам ишао у Челопек, нити сам ишао тамо уопште,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како знате да је он ишао у Челопек?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, кажем, не знам да ли је отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте, мислим да ја нисам ишао са њим у Челопек, нисте рекли не знам.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, мислим да нисам ишао са њим у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишао он?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли је отишао или није, не знам, нисам био са њим физички присутан тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је рекао где иде, да ли је био љут нешто, о чему сте разговарали? Да ли сте Ви нешто уплашени, хоћете паузу да направимо, да се одморите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, не, нисам уплашен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате неки проблем?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Покушавам да се сетим. Мало проблеме имам са.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Вас већ дуго зовемо, ваљда сте знали о чему ћемо причати, о Вашим сазнањима везано за боравак у Зворнику, да ли је тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу вас подсетити – каже овај сведок са чијег саслушања смо искључили јавност, да сте Ви дошли сви код Дома културе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите цела јединица или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не јединица, него са тим аузима, говоримо о повратку са Црног Врха?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу Вам тачно рећи, али мислим да нисмо заједно тамо отишли. Нисам сигуран, али. Ја сам у Челопеку био само једном, тада када сам ту тројицу, тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било пре овог догађаја?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да и после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте онда кренули, кажете, тако рутински, зашто сте се вратили онда у Зворник колима?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли је Жућа рекао, хајмо за Зворник или како је било, не знам, ипак је давно то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то нешто било уобичајено такав догађај, па се Ви не сећате, тако да имате сазнања да су убијени неки људи, више људи или како?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није, дешавало се, ратно је стање, ратно је, што се каже, окружење, било је свакавих прича, и оваких и онаких и дешавања на линији овде, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неки случај да сте чули о страдању цивила, ми због тога смо се овде окупили, не војника, знате, овде се говори о ратним злочинима против цивила, значи, страдањима људи који су били цивили.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите на Зворник, мислите баш на зворничку општину конкретно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само на зворничку општину.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, само то што сам чуо за Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то једном приликом том?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ово остало сам сазнао из новина, за Циглану неку или нешто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете малопре, крајем маја, почетком јуна сте били да извадите ту тројицу и да се у то време причало да је Репић неке убио. А када је било ово на Црном Врху, да ли је то то или је то нешто друго?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је то све. То на Црном Врху, то је једини пут када сам ја то поменуо Жући, питао га, када смо разговарали о томе. Е после тога, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сте, хајде нам испричајте, нисмо ни тај разговор чули, како је текао, шта кажете, када сам га питао, шта сте га питали? О чему сте причали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је разговор текао овако, мислим да сам му рекао да сам чуо да је његов брат неке Муслимане побио и ако је то истина, да ће бити проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Е сада не сећам се шта је он коментарисао конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био нешто љут?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се сада, покушавам да зовем сада свест, ту слику, али не сећам се да је, тачна његова реакција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још неком приликом ишли, да ли сте ишли са неким новинаром у Дом културе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тај новинар је био тада са нама када смо, ову тројицу када смо тражили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који новинар?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, био је један новинар тамо у Зворнику, да ли се сада Новица или како се звао, Новак, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био неки војник или само се бавио новинарством?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја га никада нисам видео са оружјем и бавио се новинарством.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у цивилу био?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, једно време имао је униформу, јер сам га видео у униформи једном, два пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле је тај новинар?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да је из Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Новица, кажете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада, да ли је Новица или Новаковић или Новковић, не могу да се сетим тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Јер нисмо били у контакту свакодневно, нисмо имали неких, што се каже, прилика да се боље упознамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са тим новинаром? Нисте нам то рекли да сте били са њим, то је сада нешто ново.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је он сликао, разговор мене и те тројице људи у тој канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фотоапаратом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, фотоапаратом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто је то радио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, колико сам ја схватио, он је и по Хрватској на ратишту био, и у Босни, свуда је ишао и сликао, фотографисао дешавања, ваљда је био ратни репортер, не знам, у сврху тог његовог сликања, нисам залазио у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте ишли и тај новинар заједно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада, да ли је он био ту када смо дошли, дошао је са нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле он са Вама, ко је њега позвао да иде са Вама?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Кажем, ја покушавам да се сетим сада, да ли је он био ту у Челопеку или је дошао са нама, не сећам се, да ли смо заједно дошли или смо ми из Зворника га повезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ви, Ви и?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Керкез и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви и Керкез када сте ишли у Дом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да смо Керкез, ја и он заједно дошли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је објавио те слике?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да је објавио једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била, ко је био на слици?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да сам једино ја и мислим Керкез и да ли двојица или тројица њих испред нас како седе на клупи, на столицама, како разговарамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте испричали Жући да је био и новинар и да је сликао и тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не сећам се сада тога да ли смо рекли Жући, али он је био ту у Зворнику, нон-стоп и сликао свугде, свугде га је било, тако да, вероватно је имао одобрење од некога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта од некога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Вероватно је имао одобрење од некога, јер био је ту нон-стоп, виђао сам га, долазио је, одлазио је, а да ли је припадао некој јединици или није, конкретно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте знали за још неког новинара који је био у некој јединици, осим тог новинара, да ли сте чули неки Тимотић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: А, да, то је презиме тог новинара, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тимотић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је био надимак његов?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се стварно, да, то му је презиме Тимотић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је он изгледао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нижи од мене, мало корпулентнији, проћелав, ту можда 35 година у то време, 30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта кажете, за Циглану сте читали из новина? Да ли сте знали да ту има неких људи тада затворених?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам знао да тамо има затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули да има неких затворених на Економији, у Каракају, на Пољопривредном добру, да су ту неки људи?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам тамо био никада, тако да не могу да потврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте знали из јединице неког Павловић Миодрага, Мију?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим били блиски, да ли сте се дружили, да ли сте били у јединици?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Дружили смо се, он је био мештанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мештанин?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Уствари, он је био Жућин заменик, формално, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када и Ви или после Вас или пре Вас или како?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим, овај, ту одмах после мене, мада чак и док сам ја био ту, он је то већ вршио ту функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли са њим некада на Црни Врх код Жуће?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, са Мијом сам ишао и у Козлук и по потреби по неким селима. Сада, да ли смо заједно отишли на Црни Врх, који пут или не, не сећам се тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Углавном ме је Керкез Драган возио где год сам требао да идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли некада са Жућом у пратњу, негде ван Зворника?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите на територију Босне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, мислим да смо ишли једном у Шеховиће заједно, у почетку још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте ишли тамо?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Требао је он да се види са неким официром, мислим, тамо или да нађе неког официра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу тачно да Вам кажем сада временски, углавном, сва су дешавања од априла до јуна, док сам ја био тамо. Сада, датумски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуна?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Датумски то све не могу да прецизирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али нама овде стоји да је то исељење Козлучана било 26. јуна, а Ви кажете и после тога сте долазили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам после тога дошао, да ли још једном или два пута, али нисам имао са Жућом и са јединицом контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали контакт?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Са Жућом и са јединицом тада. Био сам једном у току дана само и вратио се, а други пут сам пошао, пошто сам чуо да ће бити хапшење, пошао сам да их обавестим. Међутим, баш тај дан када сам ја стигао, већ је било то хапшење, десило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били ту присутни када су они ухапшени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам био ту присутан, ја сам тада био кући, а тај дан сам пошао да им јавим и када сам дошао на мост, већ је био мост са југословенске стране блокиран, већ су извршили хапшење, тако да нисам ни прешао преко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ухапшени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је против Вас одређен притвор или одређено спровођење истраге или тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам добио никада званичан позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате да је одређено спровођење истраге против Вас? Ми имамо решење овде, суда.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам добио никада никакав званичан документ или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо решење у коме стоји да је против Вас одређено спровођење истраге због неких пунктова у Каракају, у периоду од 28. јуна до 29. јула, да сте формирали самоиницијативно неки пункт за контролу кретања возила, присвојили неке аутомобиле, лична документа, извршили дело тешке крађе. Да ли Вам је то познато да је било одређено неко спровођење истраге против Вас? Шта је то било?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Што се тиче тог пункта, ја сам случајно сазнао да је он формиран и то од једног мештана. Мислим да је он мени рекао да сам ја на реду за кола, а када сам питао каква кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко да Вам је наредио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Један мештанин што је био војник, мислим да ми је он једном дошао и рекао, еј, ти си шести или седми на реду за кола. Ја питам каква кола, наводно, да се одузимају кола која су нелегална.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како нелегална?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, из разлога ваљда папира или чега, не знам, нисам био на том пункту никада горе, али то када сам чуо, то је, ја сам тада напустио Зворник и нисам хтео да учествујем у томе, тако, у том периоду нисам био тамо, нити, ни када се основала барикада, ни када је функционисала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви немате са тим везе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја чак немам ни дозволу, ни не возим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто, шта је то, каква је то, зове се Ратни штаб ТО, Војнин Вучковић-Жућа нам је доста о томе причао. Да ли Вам је познато нека таква институција у Зворнику, да ли сте чули за тако нешто или за Кризни штаб или за Привремену владу или за било који неки орган?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у свим тим ратним условима, углавном су то по местима кризни штабови, јер Жућа је углавном око тога свега водио, јер пре него што сам ја дошао, он је у то све био упућен, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је он то водио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је, нисам сигуран, Марко Павловић или тако некако, име или, човека који је био, да ли сада командант Кризног штаба или ТО Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је однос био Жуће и тог штаба, да ли Вам је познато и уопште Ваша јединица, какав је имала однос, да ли је било

неких проблема са влашћу из Зворника? Ми смо овде доста слушали и од оптужених, да су добровољци Ваше јединице правили проблеме. Шта можете да нам кажете о томе, да је био хаос, да је било безвлашће?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Недисциплина, да ли Вам је познато нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је то био разлог зашто је јединица се пребацила из Зворника, односно отишла у мају месецу. Е сада, све те конкретне, значи контакте са тим људима је Жућа водио, пре него што ћу ја и доћи и када сам ја био тамо, значи за време мог присуства, он је са њима састајао се, договарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким њима?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, са људима из ТО Зворника или тог Кризног штаба, како Ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја не кажем, ја Вас питам, да ли знате за Кризни штаб, за Ратни штаб?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли се звао Кризни штаб или се звао ТО Зворник, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било проблема?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, можда је било проблема у смислу дисциплине, али колико ја знам, није било никаквих убистава, пљачки или тако неких ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било сукоба неких, да ли сте чули да је Жућа упадао у штаб, у зграду општине, разваљивао врата, претио, тражио да буде командант града, да ли Вам је познато то, да је хтео да преузме власт? Ми смо чули овде такве ствари. Да ли сте Ви чули нешто о томе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у том периоду, док сам ја био тамо, нисам био никада присутан да могу да тврдим конкретно. Знам да је Жућа имао размимоилажења са њима, а сада ја се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А због чега, да ли знате, зашто су се сукобили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То не знам конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам конкретно зашто, чак је ова јединица била из Зворника премештена тамо према Црном Врху. Е сада, разлози зашто и због чега, јер ја када сам отишао, чуо сам да су се они вратили поново у Зворник, у неку кућу, да су напали касарну. Ту је ваљда било и то хапшење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то на Црном Врху, да ли сте и Ви били ту када је било, када се јединица повукла тада?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Једном сам био тамо, само у обиласку. Ишао сам, да ли Цапарде, негде сам ишао, а онда сам се вратио тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је у том периоду командовао Вашом јединицом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је тим делом тамо командовао Мија Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Црном Врху?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: На Црном Врху, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овамо у граду, да ли је био неки део јединице или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, остало је пар, али то је било, то су били, више нису били у баракама, по становима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њима командовао ту у граду?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, Жућа је био командир јединице, целе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И горе и овамо?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да. Кажем, нисам сигуран горе на Црном Врху, ја мислим да је Мија Павловић, док су били тамо у тим баракама горе, замењивао Жућу на том терену, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли нешто знате о Војсци Републике Српске у то време, да ли је она формирана? Какав је однос између тих сада јединица, ко је њима командовао? Када је формирана, да ли знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је било у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У мају ја мислим да је било формирање Војске Републике Српске, то је таман после мог рањавања када се јединица, део јединице поново вратио у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се онда нешто мења у командовању или не, што се тиче Жуће и Ваше јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, добили смо, ја мислим да смо тада потпали под Војску Републике Српске, добили смо њихове униформе и све, е сада, Жућа нам је био командант. Он је вероватно са надлежним испред себе контактирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се тада мења нешто у командовању?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Извињавам се, у ком смислу, не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, питам Вас у смислу командовања, кажете, Жућа знате раније да је ишао у ТО, да ли знате сада даље, где сада иде по наредбе, да ли Вам је познато?

СВЕДОК КРУНИСЛАВ ЈАНКОВИЋ: Па, ја мислим да је ишао у касарну, ја мислим да је ишао у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Е сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко седи у тој касарни?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам тачно име официра који је био командант касарне тада, Благојевић, мислим да је Благојевић,

нисам сигуран, јер ту се за кратко време променило неколико њих официра, као команданти, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се још нечега сетили што би могли да нам кажете? Сећате се некога можда Босанца из Ваше јединице, неког Лопова?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Босанац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Да ли Вам такви надимци нешто говоре?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном имали су надимке неке и тако се представљали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате ових надимака за које сам Вас ја питала?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Босанац, не могу да дозовем лик, сада да Вам кажем конкретно о коме се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате неког Пеје?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Пеја, Пеја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки мајор?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да сам га једном видео, баш са Жућом сам био у комбију, у граду када је он наишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Пеја? Тако се представио, Пеја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се представио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта је радио тај човек?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам, ја колико се сећам, причало се да је он у гарди Аркановој, да ли је мајор код Аркана или у некој јединици. Мислим да је у том контексту помињан међу нама, као мајор Српске добровољачке гарде. Тада сам га једном видео кратко и то је био сав наш контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се сетили још нечега? Имате ли још нешто да кажете можда?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Студени кога сте помињали, да ли је Жућа некада са њим контактирао, са ли су се они познавали, да ли су имали неку везу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да су се познавали, али када смо долазили у касарну, два, три пута, срели смо га и причали су. Е сада, колико је то познанство било дубоко и то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао тај Студени неке везе са распоређивањем добровољаца или нешто, у Вашу јединицу или тамо?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је он био задужен за војну полицију, али нисам сигуран, опет кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само за то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада, или је био артиљерац па после, нешто тако, углавном био је официр, значи, није био добровољац, био је официр Војске Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када дођу добровољци ти локални, ко њих распореди код Вас, ко је радио тај посао, у коју ће јединицу доћи, од кога ће добити опрему, наоружање, ко то ради?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То не знам, мислим да није постојао нико конкретно ко је сада каналисао добровољце у коју ће јединицу, јер углавном добровољци су долазили тако, самостално и по причама мојих комшија или познаника, ту сам, знамо се, онда он дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како зна где ће се распоредити?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја знам конкретно из примера код нас, пар пута, дошло је њих пар, еј, ја сам добровољац, могу код вас у јединицу, може, узму се подаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда где иде?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Остаје код нас у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остаје ту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да. Није било неког каналисаног, да кажем, оног усмеравања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где задужују униформу, опрему, наоружање, муницију и тако даље?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном су добровољци који долазе сви имали униформе или делове униформе, већ од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А оружје, муницију?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: А оружје су добијали тамо код нас у бараци тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што је из магацина, што сте Ви рекли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Што смо имали заробљено или рецимо из борби, дешавало се да буде заробљено оружје исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како сте ви били формацијски, да ли сте имали ви неке водове ту код Жуће или је то све била једна јединица, како је то изгледало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То је било по водовима формирано. Ја мислим да је било по водовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ком воду сте Ви припадали? Кажете, нисте били формално заменик?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нисам никада, оно што се каже, званично био проглашен неким актом тиме, него једноставно, када сам дошао, пошто смо се познавали и почела је прича о Козлуку, једноставно то је каналисано на мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је Вас задужио тамо да идете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, јер сматрали смо да може да се живи у ратним условима заједно са, и ми са њима и они са нама и да нема потребе да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како онда објашњавате њихов одлазак? Да ли Вас је то занимало после када сте дошли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, занимало ме је. Ја сам чак и отишао на Палић у тај камп, када сам чуо где су они смештени. Међутим, касно сам стигао, ја сам био кући када се то дешавало све и када сам чуо да су они исељени и све то, кренуо сам на Палић тамо, али већ су били дан или пре тога отишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли за Мађарску или где, не знам тачно, углавном када сам дошао тамо у тај камп, нису више били тамо, јер хтео сам да нађем Фадила да га питам конкретно шта је, о чему се ради. Али, стигао сам касније дан ваљда један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки контакт са полицијом зворничком, да ли знате некога из полиције, да ли сте ишли некада са њима у неке борбе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите из?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворничке полиције, да?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, било је ту људи који су били пре почетка дејстава, борби у милицији. Е сада они су се временом неким јединицама приклонили су се, поново у том МУП-у остали њиховом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте ишли са њима некада у неку борбу, нешто?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, сада, конкретно наша јединица са МУП-ом да је заједно ишла у дејства?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос Ваше јединице и ових радника?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам, ја сам пар пута ишао у СУП у вези неких ствари које су ми биле потребне и уљудно, конкретно све, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте то узимали у СУП-у?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, када сам ишао преко, онда морао сам да узмем дозволу за наоружање, да имам право да понесем пиштољ са собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кући када сте?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да. Е онда смо ишли у МУП тамо да нам они ту дозволу дају и када се враћам, онда тај папир поново смо предавали у МУП-у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још нека документа ту вадили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, само то једном оружани лист сам вадио. То је било тај један пут. Ја мислим да сам само једном био тамо, баш у вези оружаног листа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за неку јединицу неких полицајаца, неких Гогићевих?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, чуо сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то била јединица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да су то исто били добровољци, да је то била добровољачка јединица исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они ту ангажовани, да ли то знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, сада, вероватно као и ми што смо дошли, сада како су они ангажовани, не знам, а ја мислим да су они већином били из Лознице, углавном. Е сада како су дошли, на који начин, не знам. Знам да су једно време они били на барикадама. Једно време су били на пунктовима, е сада како су дошли, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они ишли у борбе, да ли су они нешто са вама некада деловали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да нисам био конкретно ниједном у ситуацији да у неком дејству са њима будем присутан заједно. Сада да ли је јединица као јединица «Жуте осе» када ја нисам био ту имала нека садејства са њима, када ја нисам био присутан, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада видели неку писмену наредбу Жућа да је добио од неког надређеног себи? Да ли сте разговарали са њим, да ли Вам је причао нешто о томе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите конкретно неку наредбу за било какву акцију или нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да нисам видео, не. Углавном он дође и каже шта треба и то је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Николићу, мени није остало јасно из Вашег исказа, да ли је Жућа од некога добијао наређења и ако јесте, од кога? Ви сте били његов заменик, фактички сте га замењивали, формално то не, али да ли је он од некога добијао неке наредбе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја када сам дошао у Зворник, већ је јединица постојала, већ је он био командант јединице. Е сада, ја претпостављам да у таквим местима где је било ратиште, да добровољци су добијали од ТО тог места, значи наређења и како Ви кажете, Кризног штаба. Е сада, ко конкретно је Жући издавао наређења и на који начин је он дошао ту, не знам, јер то се дешавало пре мене све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А до када сте Ви били, пошто сте Ви његов заменик и када њега нема, Ви га замењујете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам Вам рекао да су више мене прогласили његовим замеником. Ја сам углавном био за Козлук задужен и тај део и тим, то је било моје, што се каже.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Чекајте, Ви сте први човек до тог Војина Вучковића, ваљда знате, да ли неко њему издаје наредбе и ако му издаје, ко, под чијом је он командом? Ви сте први човек до њега, ваљда Вам је за тих неколико месеци ту било познато. Да ли Жућа није био ни под чијом командом, да ли му нико није издавао наређења?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја колико знам, тамо када мо дошли, да смо били под командом ТО Зворник, тог Кризног штаба, али никада конкретно нико није дошао да нас обавести да ми нисмо, ту не припадамо, нити да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, то је формално и то углавном знамо сви овде у судници, а мене занима, да ли сте некада чули да је Жући издао неко некакву наредбу, у смислу, ко му је фактички наређивао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, једном смо били у команди у касарни баш, мислим да је потпуковник Благојевић, он је био онда командант касарне. Били смо тамо заједно на састанку, нас неколико. Тада сам једанпут био присутан, значи, том неком састанку, где је командни кадар постојао, значи Благојевић мислим да се он презивао. Ту смо били на састанку, на договору око акција и премештања линије. Ја сам после отишао, Жућа је остао ту са још неким официрима. Ето, то је један пример кога се сећам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта, мислим шта се сећате из тога, да ли сте Ви чули да му је нешто наредио тај?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па тамо на том састанку, био је разговор, ја мислим баш око пребацивања јединице тамо према Црном Врху горе из разлога померања фронта, тада је то било, ето, тај један пример, а од кога је конкретно добијао наређења из града, не знам, углавном је он сам ишао да обавља те своје неке ствари, тако да не знам ни ко му је наређивао, ни на који начин.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не знате, добро.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисмо никада о томе разговарали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Заменик сте му били, па ако њега нема, да знате ко ће Вама да нешто нареди.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, добро, ја сам се водио искуствима из дотадашњег, што се каже, дођеш у неко место као добровољац, ту си у тој јединици, нисмо сви ишли сада код команданта и код тих задужених.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, одлазите у Челопек, а мислим не тражите, одлазите у један затвор, кажете, не знате ни ко држи и тако, па зашто се то не распитујете, морате неку

дозволу имати ако хоћете да уђете, зашто ни од кога нисте тражили дозволу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, сада, да Вам кажем искрено, можда сам тог момента мислио тамо ћу затећи, некога наћи, отићи ћу код некога, јер нисам о томе размишљао. Можда смо се мало слободније и понашали у тим неким стварима, али нисам сматрао то за неки прекршај или преступ ако одем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, не, и овде, рецимо, сада и у овим условима када бисте хтели у ЦЗ да идете, питате од кога ћу да узмем дозволу да посетим, а тамо исто, зашто Ви никога не питате, ко то држи, да знам од кога да узмем дозволу да бих ушао за та три човека?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам, можда је било то мало хаотично, још тамо несређено све, овај, то је био тек почетак тај неког формирања тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, сазнадосте ли после тога ко држи тај затвор у Чelopeку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам се распитивао никада конкретно то ко је задужен за то и шта, јер чим је затвор, вероватно је у оквиру војске, не верујем да може неко приватно сада у ратним условима да отвори свој приватни затвор.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А шта значи то затвор у оквиру војске?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, вероватно је војска држала под својом командом то све, јер су ратни услови били, претпостављам тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мени је остало нејасно, ко Вама рече где су та тројица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тај мештанин што је дошао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Тај мештанин Вам је рекао, тај Пера, Мика, Жика, односно именом и презименом, ако сам добро схватио, имају, копали су негде па сакрили оружје и тако даље. Е сада, ко Вам рече, ко Вам рече, где су они? Па, да ли Ви рекосте то неко из Ваше јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, да ли је неко из јединице или неко од мештана тачно не могу да се сетим ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Или боље рећи, шта Вам је речено, да ли Вам је речено да су Пера, Мика, Жика, дакле та тројица, ту и ту или да су Дивичанци или неки Дивичанци да су у Дому културе у Чelopeку, разумете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, да, па ја мислим, ја када сам питао где су, чак када сам пошао у то село тамо, да ми је неко рекао да су у Каракају, а ја мислим да је то Миленко био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мој пријатељ један, Миленко Видовић. Нисам сигуран, опет кажем, мислим да ми је он рекао да су они у Челопеку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко они, ова тројица или Дивичанци?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мештани из Дивича.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мештани из Дивича?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, Ви потом и тим трагом одлазите до Дома културе у Челопеку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли су ти стражари, да ли те стражаре питате тамо за конкретно ову тројицу, дакле именом и презименом, па Вам они кажу, јесте, ту су?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам питао, рекох, требају ми тројица са овог списак, да видимо да ли су ту, он ми је одговорио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Са ког списка?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то што ми је дао тај мештанин, записао сам ја имена те тројице што су наводно имали то оружје сакривено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је тај стражар имао неки списак тих, Ви рекосте чак око двеста људи, па сада да потражи, да каже, јесте, ево их ту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није, ја мислим, ја сам тада отворио врата и поименце смо викнули имена и презимена и они су устали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, није било никаквог списка код тог стражара?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није, није, није био списак, то сам ја записао себи када ми је речено то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Где је објављена та фотографија везано за тај разговор са том тројицом, да ли то знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим, ја сам после сазнао да је она објављена у «Вечерњим новостима», али и текст је био неки.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Дакле, у «Вечерњим новостима»?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, чуо сам, то нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте ратовали на вуковарском ратишту?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У којој јединици?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, био сам добровољац, био сам добровољац и после.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колега, ово је и Вама интересно, молим Вас, да ли је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али мени није.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Нисам разумео само, одговорите. Не морате ако нећете, није битно.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Био сам на вуковарском ратишту као добровољац, а после сам био под јединицом Румске бригаде, добио сам позив, што се каже, легално оно у септембру месецу 1991. године.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када долазите и кажете у Зворник, откуд Ви у Жућиној јединици, како сте доспели до те јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тај дан је била сахрана ја мислим Игору Марковићу, добровољцу из те јединице који је погинуо на борбама око Куле, а ја сам дошао тај дан у Лозницу, па сам срео неке момке из јединице, знамо се са хрватског ратишта и питао сам где сте ви, ту смо, каже, код Жуће, рекох, да ли је он ту, јесте, упознамо се и тако са њима се нашао и отишао у Зворник и остао код њега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте дошли у униформи или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У униформи, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли сте имали шта од наоружања?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам ништа имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте задужили наоружање?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Оружје сам узео у бараци, тамо где је била јединица, било је ту наоружања које је било из борби заробљеног и тамо сам узео наоружање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је рекао да је ту наоружање?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Е сада, не могу да се сетим тачно ко ми је рекао, али када сам питао за наоружање, каже, имамо ми овде, каже, да ли им је из неке борбе остало или нешто и онда сам ја узео ту пушку једну аутоматску.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Око ових датума које сте говорили да, у Вашем сведочењу данас рекосте да сте дошли негде средином априла и били до краја маја, односно почетка јуна, а потом да сте боравили негде до око 20., па потом неке догађаје везујете за крај јуна, односно крај маја, па можете ли нешто прецизније око тога да се изјасните – јесте ли били крајем маја у Зворнику?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам дошао почетком априла, да ли је то био 06., 07. април, 08., тако, не сећам се, а био сам у Зворнику, значи, до јуна месеца са неким интервалима када сам био рањен или када сам негде одлазио, па нисам био тих дана присутан више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта значе ти интервали, где сте били?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ако одем кући на два, три дана, рецимо или сам отишао до Вишеграда или до неког другог места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте били по задатку јединице одсутни из Зворника или само у вези са тим одласцима кући?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Одласци кући, ово што сам ишао за Вишеград и то, ишао сам да потражимо неке пријатеље који су добровољци тамо, па смо чули да су настрадали, па сам отишао тамо да видим шта је. Значи, није ме нико слао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када одлазите из јединице, јављате ли се коме?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, Жући сам се јављао углавном.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тражите одобрење или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, јавим се њему, идем на два, три дана кући и он каже, добро. Нисам узимао никакве потврде од никога, ништа, није било потребно, одем, једноставно, пресвучем се у цивилку, одем кући, вратим се и то је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошло до раздвајања те Ваше јединице, кажете, неки су отишли са Симом Богдановићем, а неки су остали, па рекосте, остало је десетак. Да ли сте Ви отишли са Симом Богдановићем или сте остали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, ја сам остао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је остао са Вама још?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, конкретно људи које сам свакодневно виђао, остао је Керкез Драган и још је ту било неколико њих који су били из разних градова, значи, Крагујевца, Ниша, добровољци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се некога по имену и презимену или по надимку или из места из кога је?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тешко сада, овај, чак када нека презимена овако видим, једноставно не могу да призовем лик да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је остао Жућа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Жућа је остао, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када су ови отишли, да ли сте утврђивали бројно стање те јединице, колико вас је остало? Да ли је Жућа вршио смотру неку у вези са тим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Смотра је била пред баракама где смо спавали и одлука ко хоће да иде са Симом, а ко хоће да остане. Сада, неки су били кући, неки су били на стражарским местима, па тај део јединице што је био ту, тада се и поделио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да познајете из Руме Филиповић Синушу. Да ли је он остао или је отишао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја нисам сада сигуран, да ли тада, неки су били на славу отишли кућама, тих дана је била слава, да ли је

Синиша био ту тај дан или је отишао кући на славу, па се вратио после или је отишао са Симом, пошто са Симом је и дошао у Зворник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези са патролом у Козлуку, ко је био тамо све из Ваше јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није било то одређено, категорички, ја чак мислим да је Синиша био једном са нама исто, зависи ко је био слободан, јер ми смо то тек хтели да формирамо, то је био неки пробни, што каже, оно период и онда ко је био слободан, били су неки момци из Београда, пар пута и мештани, они су мештани тог места.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте узимали те мештане?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не разумем питање, како?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где нађете мештане?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, било их је по јединицама, чак код нас у јединици био је неки део који су били мештани града Зворника ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислите, узимали сте људе из Ваше јединице, а они су иначе мештани?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да. Било је ту људи из Козлука коју познају већ то место, све, па су и они ту учествовали у тој сарадњи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је конкретно одређивао ко ће бити тамо, распоређен у ту патролу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није, то је углавном мени било препуштено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви то урадили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није било конкретно, овај. Па, како смо урадили, планирали смо, отишли смо код Фадила и планирали смо значи да буде један милиционер из Козлука муслиманске националности, један наш добровољац или мештанин, заједно у патроли, да би се село сачувало од тих пролазника.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком времену је то било или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то смо ми почели негде крајем априла, ја мислим, крајем априла, ја мислим крајем априла, чак можда почетком маја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До када је то трајало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам, када сам рањен средином маја, после тога већ, то је почело да слаби, јер ја сам се ту највише заузео око тога свега, тако да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вас заменио када сте Ви рањени, знате ли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите у Козлуку?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, мислим до самих договора, разговора са Фадилом и тих састанака и тога свега, мислим да је Жућа ишао, претпостављам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте били Ви када сте рањени, у болници некој или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Донесен сам у зворничку болницу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У болницу у Зворнику, тамо сам донесен, превијен и све и онда мој пријатељ, лекар, он ме је пребацио код њега у Мали Зворник, да ме лечи кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то лекар из Зворника?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, да, из Зворника, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то тај Видовић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било са Видовићем?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, он је настрадао после, уствари, убијен је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте се распитивали шта би са Козлучанима, па сте сазнали да су они дан или два пре тога исељени. Е откуд Ви тим поводом у Зворнику у то време и одакле сте дошли, ако нисте били у Зворнику?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тада сам био кући, јер тада сам још имао проблема са ранама, нисам могао да, нисам био скроз оздравио, па сам више био кући него ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто болесни долазите у Зворник, рањени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није било толико да морам бити прикован за кревет, али сам се кретао са муком, онако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И са муком се крећете и идете на ратиште?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тада смо сматрали да тако треба.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Познајете ли Ви сведока чије име Вам је председница већа показала?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Као што рекох, не знам име и презиме, не значи ми ништа, не могу да се сетим лица. Ипак је то било пре петнаест година и после тога било је доста дешавања других, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Бакија?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Баки?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Баки, Баки? Не могу конкретно да одговорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Претпостављам да сте учествовали у акцијама чим сте рањени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, можете ли нам рећи, које су то акције у којима сте Ви учествовали, мислим, оружане акције на подручју Зворника?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам рањен на Калесији, овај, то је било негде средином маја, нападнута је Калесија тог дана и у току тих дејстава сам и ја повређен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли још неку акцију да нам кажете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је била једина ратна операција у којој сам ја учествовао у то време док сам био ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у тој акцији било заробљених са једне или друге стране?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, колико ја знам, ја мислим да је Калесија била празна тада, када смо ушли у њу, јер ја сам био на брду изнад железничке станице са маљуткама, у случају ако наиђе воз да спречим долазак воза оклопног, тако да у самим борбама тренутним тим у месту, нисам био. Нисмо имали повређених, имали смо повређених, нисмо имали погинулих, а мислим да није било заробљеника ни са једне стране.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато да ли је у некој од тих акција било заробљених било са једне или са друге стране?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите конкретно на Калесију?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, мислим уопште на то Ваше, тај Ваш боравак у Зворнику и сазнања у вези Вашег боравка у Зворнику на том подручју?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, вероватно је било, али не могу сада конкретно да Вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви не знате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Увек је било после неке борбе приче, говоркања, погинуо овај, заробљен овај, ови заробљени, али никада конкретно ништа онако да, све те то своди на причу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато, како су ти заробљени, уколико их је било, према Вашим сазнањима, ослобађано, било да је реч о живим борцима, или пак телу тих бораца?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим путем размене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај Игор Марковић када сте Ви дошли, како се са њим десило, да ли сте се распитивали, да ли је он погинуо, па је тело његово било доступно или није било доступно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Колико сам чуо, он се разнео бомбом, био је рањен и онда је сам себе разнео бомбом, да не би пао у руке непријатељу. То је било на Кули, а његово тело су саборци извукли касније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваш тај одлазак у Дом културе у Челопек, који сте описали, колико је Вас отишло тада у Дом културе, односно колико је још људи било са Вама? Неке сте поменули, да ли сте све, знали ли, можете ли број да кажете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да сам ја са Керкез Драганом, пошто ме је он увек и возио, отишао је сада, да ли је

Тимотић са нама дошао из Зворника или смо га тамо нашли, не могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је још неко из Ваше јединице од војника био са Вама тада, том приликом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу да се сетим сада тачно колико, ја мислим, мислим да није, нисам сигуран.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај Керкез Драган, да ли је он војноспособно лице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да није, њему фале три прста или два прста на левој руци, а дошао је као добровољац и онда, ајде, пошто је ту, да буде возач, пошто није могао на прву линију да иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте извели ову тројицу из Дома, па кажете, отишли сте у неку другу канцеларију, у другу просторију.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У другу просторију, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где је та друга просторија?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је у склопу била тог Дома културе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како мислите у склопу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Као некаква, соба једна, сто, столице су биле унутра.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има посебан улаз споља или се улази из те просторије где су ови били затворени што сте их видели да седе сви?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да смо посебно ушли, мислим да смо посебно ушли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био неко у тој просторији када сте Ви ушли унутра?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да није, да смо били Керкез и ја, да ли је Тимотић после ушао, тај Новица ушао са нама, не могу тачно да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је трајало то испитивање?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, можда, нисмо дуго седели, да ли пар минута, максимално, десетак минута можда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте увели сву тројицу одједанпут или једно по једно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сви заједно, мислим, сва тројица су ушла заједно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви њима поставите питање, они кажу, не знамо и?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није, ми смо сели, ја сам им рекао у вези чега сам дошао и они су рекли да немају никакве везе са тим, да нису куповали, мислим, негирали су. Запалили смо цигарете, дао сам им кутију, две цигара, они су их вратили натраг и ја сам се вратио у Зворник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, зашто их нисте питали ту у Дому него сте их водили тамо?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то сматрам сасвим, нисам размишљао о томе, али, третирао сам их као људе, значи, да седну, да поразговарамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они тамо сели, па сте разговарали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Седели су, да, прекопута мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Шта је било од намештаја у тој просторији?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли је била клупа или сто, ја мислим столице да су биле, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали Репића?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Жућиног брата?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико добро?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тада сам га упознао тамо у Зворнику и пар пута смо се значи сретали, имали смо неке конфликти овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које природе, како, какве конфликти, у вези чега?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у вези самог понашања у Зворнику, пошто знам, он се понаша бахато и да зауставља људе, да их малтретира и то, па је био враћен, после се опет вратио у Зворник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Одакле Вама та сазнања?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Како мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да се он тако понаша? Да ли се према Вама тако понашао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, према свима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, да ли се према Вама тако понашао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, углавном, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како се понашао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, једноставно, радио је шта је хтео, ишао је по граду, заустављао људе, малтретирао их.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви то видели?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам видео, то сам чуо, па сам онда са њим разговарао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од кога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада, тешко ћу Вам то рећи од кога, не сећам се, знам да је било прича о томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било потребе да Ви њему издајете нека наређења, да га распоређујете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте Ви онда дошли са њим у конфликт?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тада када сам се са њим нашао и попричао око тога и скренуо му пажњу да мало припази на понашање и све, да се не може тако понашати овде, он је потегао пиштољ да ме убије. Ја сматрам да је он био болестан човек, што се каже, у смислу психичком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се жалили Ви коме на његово понашање?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нисам никоме, овај конкретно, јер он и није био у јединици са нама, он је спавао негде, да ли у стану приватном и није са нама делио тај неки свакодневни живот, да кажем да смо нон-стоп заједно били.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто не рекосте Жући?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада, да ли се то помињало у неком разговору, није, ја сада само покушавам да дозовем у свест, да се сетим, да ли му је неко скретао пажњу на то или није, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У Вашој јединици, како сте одржавали везу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислите у техничком смислу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није ту било ништа, то је био почетак значи формирања тога, мислим да су биле две мотороле, радиоуређаја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код кога?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, да Вам кажем искрено, да ли је једна била код Жуће или потреби су се узимале када се негде ишло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не може по потреби, него.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да су оне стајале у канцеларији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Веза се налази код два човека да би они одржавали, не може по потреби, сада ћемо овде, па онда онде, него, где је једна морала бити?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је Жућа једну носио са собом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, друга?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да се друга носила, зависи сада где се иде и како се иде, формацијски ко иде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте Ви некада имали ту везу моторолу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли сам је носио са собом који пут у Козлук када сам ишао, јер то смо ми из Козлука и добили, од мештана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, када одете на терен, кажете, ишао сам, не знам, према Шеховићима и тако даље, како Ви сада одржавате везу са јединицама, са командом?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Те мотороле су дошле већ тамо пред крај, после мог рањавања, већ када сам ја био, оно што кажу, у фази одласка, тако да ми нису можда двадесет дана, колико су биле у

јединици. То су мештани неки из Козлука донели, уствари, позајмио нам да се служимо са тим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како сте одржавали везу из Козлука?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим ако је нешто било хитно да је Фадил звао телефоном, јер ту у баракама где смо спавали, је била фирма, па имали су и телефонску линију, а овако када одемо за Козлук одемо, будемо тамо и вратимо се, није било потребе неке за контактом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да пре одласка кући, отишли сте у МУП да узмете дозволу за пиштољ. Откуд Вам пиштољ?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, не, то сам у Зворнику добио, што се каже, у зворничком СУП-у, пошто када се прелази преко моста, морао си имати доказ неки о наоружању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, откуд Вам пиштољ?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тај пиштољ сам ја добио у тој јединици, уствари, тек сам дошао, па када сам негде ишао тако где није било потребе за аутоматским наоружањем, узимао сам од овога, од онога, зависи како када, што се каже, по потреби.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е тај пиштољ који сте однели кући, откуд Вам он, како сте га добили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да сам га добио од, јер кажем Вам, оно када сам негде ишао где није било потребе за наоружањем, онда из јединице која има пиштољ, е дај ми пиштољ, вратићу ти га. Одемо до Козлука, вратимо се, вратим му.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то пиштољ конкретно од тог наоружања које се задужује или је то пиштољ добијен, односно заробљен у некој акцији, неком претресу терена?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Било је људи који су своје наоружање доносили од куће, лично наоружање, значи, добровољци, неке су заробили, купили, добили. Ја мислим да је чак једно време пиштољ који сам користио, да је био заробљен, односно да је, мислим из неке акције донесен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неко га заробио, не Ви?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тај Ваш други долазак у Зворник, па нека девојка која је имала бројеве телефона, па још неколицина из Ваше јединице, ја сам тако разумео, долазите Ви и сада позивате ове друге да дођу у Зворник?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико се одазвало људи, коме се јављају када долазе?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Слагаћу Вас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је био главни сада поново те јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам их сакупио који су пристали да се врате, њих десетак, дошли су, после тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли да кажете, ко је дошао, неко име?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тешко, тешко је сада то рећи, Керкез Драган је био ту из разлога пошто је рањен био са мном заједно, па је лежао у Лозници у болници, он, било је ту још момака из других градова, из Босне и из Србије, добровољаца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је био ту Жућа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, он је дошао после тога. Сада, да ли је дошао дан, два после тога или три, углавном били смо у контакту, чули смо се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се поново сада формира, да ли је јединица под командом Жуће или је то сада нека друга јединица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, јединица та «Жуте осе» већ фактички није постојала, пошто је доста било ту мештана и што се каже и тада смо, ја мислим припадали под команду Војске Републике Српске, то је било после 10., 11. маја, када смо се ми окупили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јавља ли се та група која формира ту јединицу, међу којима сте и Ви, позивате, јављате ли се коме, где ће ти добровољци који долазе, куда иду они, шта се дешава са њима?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да смо се ми прво чули са Жућом, е сада, да ли је он постигао договор да се та јединица када дође, пребаци тамо на Црни Врх, биле су неке бараке, да ли је рудник у питању био или неки тунел, не могу тачно да се сетим, да тамо буде лоцирана. Тако, када се јединица окупила, тамо су и отишли у тај, да кажем, камп.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Куда Ви одосте или остасте?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам био у Зворнику још увек, кажем, било је то још фришко рањавање, па нисам могао да се крећем. Једном сам отишао касније да их обиђем, био сам горе са њима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Где сте Ви били смештени у Зворнику, где сте спавали, где сте се хранили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, како када, често сам био код покојног Миленка Видовића, били смо најбољи пријатељи, значи код њега кући, односно у његовом стану, а било је добровољаца који су имали, добили привремено станове на коришћење у Зворнику, у зградама тамо, па знали смо некада по тројица, четворица једноставно да преспавамо. Значи, није било ништа одређено где.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Са ким сте Ви били у неком стану да преспавате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, некада сам био са Керкезом, некада сам био са неким другим момцима, неке девојке што су биле ту, све зависи, кажем, ништа одређено нисам, углавном сам био код Миленка Видовића, док је он био жив.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је он убијен за време рата или после рата?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Он је убијен за време рата, само што је убијен у Малом Зворнику, у свом стану, не на ратним дејствима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који је то месец био? Да ли сте Ви били у Србији или у Малом Зворнику или сте били у Зворнику на босанској страни?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам био кући тада, овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када се десило то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Када се то десило, да, баш смо се видели дан, два пре него што ћу поћи кући, ја сам отишао кући. Е сада, нико ми није јавио ништа, тако сам из новина сазнао шта се са њим десило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, више пута сте говорили одакле Вам та сазнања, па кажете, не знам да ли ми неко рече из моје јединице или неко од мештана. Где су ти мештани?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У ком смислу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па, мислим да ли су смештени ту у Вашој јединици или поред Ваше неке јединице, откуд нађосте мештане или се Ви крећете по, не знам ни ја неком месту, па онда разговарате са неким људима па тако добијете сазнање?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, град је живео нормалним током, значи радили су и ресторани и продавнице и све, постојао је неки облик живота нормалан и ми смо ту функционисали, што се каже, одлазили на нека места, знали се са људима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то стање овако мирно, шетају се људи, иду у продавнице, седе по кафанама?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тада јесте, то у Зворнику било мирно стање, није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Има ли ту пуцњаве, неких инцидената, овако теже природе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о ком периоду то све причате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, колико са схватам, од мог доласка у Зворник.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У том када је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време је тако мирно, људи шетају?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, не, то у почетку није било, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од када почиње мирно, шетају слободно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па ту негде већ крајем априла, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И мај, јуни?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Када сам долазио у град или када сам се враћао преко моста, значи, никада град није био пуст, људи су се шетали, комуницирали, значи, живело се неким нормалним животом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неки нам кажу да је био потпуно пуст град?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисмо се разумели, ја сам рекао град није био пуст, живело се нормалним животом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете тако, ја кажем, неки други кажу другачије?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, можда оно у почетку, после самог пада Зворника, значи напада, можда тих недељу, две дана, колико је то трајало, када ни ја нисам баш често био у граду, али мај, јуни месец када сам одлазио или пролазио, да кажем, кроз град, није био пуст, сада, живело се неким нормалним током.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Такав сам ја стекао утисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја немам много питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али имају браниоци и оптужени.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од двадесет минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави након паузе у 13,05 часова.

НАСТАВАК САСЛУШАЊА СВЕДОКА МИРОСЛАВА НИКОЛИЋА

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ова Жуфина јединица, која је то била формација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По величини?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, која уопште војнички гледано, која је то формација?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је била формација отприлике, два вода, значи ту, тридесет или четрдесет људи, максимално.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Кажете да је то била формација вода. Е сада, како се зове због тога што различито током овог поступка третирате, е сада, како се зове тај ко је на челу вода, на челу чете, на челу тих нижих формација, ко је тај, како се он зове?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, значи на челу вода је командир вода.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Командир. На челу чете, ко је?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Командир чете.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па, према томе, Жућа није био никакав командант, а овде се стално помиње командант. Да ли је он био командир, кажете два вода, чета има три, четири вода, значи он не може бити ништа више од командира. Ја хоћу Ваше мишљење да ми кажете, да ли је Жућа био командир или командант?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, технички гледано, формацијски командир.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада ме интересује, ко је, да ли сте Ви, да ли у било ком периоду, да ли Ви знате, да је ова Жућина јединица била у саставу Шеховићке бригаде Војске Републике Српске?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, то не знам. Ја мислим да смо ми припадали Зворничкој бригади.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли када је формирана Војска Републике Српске?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, негде средином маја, око 10. маја, ја мислим тако некако.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде имамо сведочење неких сведока који кажу да их је овај командир, знате ли ко је био командант Шеховићке бригаде?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Када, у то време?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, на почетку када је формирана војска.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Вам каже нешто име Светозар Андрић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Андрић? Ја мислим да је он био Братуначке бригаде, Андрић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде има један сведок који, не један, него два, који су рекли да се та Шеховићка бригада тражила Вашу јединицу под своју команду, без обзира на територијалну надлежност ту.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам за то, ја знам када сам дошао, да је јединица већ постојала ту у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, после, после, тамо почетком јуна.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је постојала Зворничка бригада?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Зворничка јесте.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви били у надлежности Зворничке бригаде?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да јесмо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али овде има, ја Вам кажем, има ту исказа где се каже да сте били под надлежности Шеховићке бригаде и то због тога што Вас је тај Андрић тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то каже Жућа.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да, каже Жућа, али каже и још онај један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ево конкретно, он зна Жућу, он каже да се он јавио Благојевићу и да га је он упутио код Андрића. Да ли сте ишли Ви некада почетком јуна, да ли сте ишли са Жућом, да ли знате да је он ишао или тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, једном смо се нашли исто тамо на Црном Врху са Андрићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Са Андрићем, Жућа је дошао и на брзину ме покупио и каже, морамо хитно да га стигнемо и стигли смо га тамо баш код барикаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Андрића?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте онда радили када сте га стигли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ту је био договор, један део територије, тамо где су били ови, да кажем мештани који су самовољно напустили тај предао, па је остала рупа једна коју смо ми требали да попунимо као добровољачка јединица.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Дакле, да ли сте се ставили под његову команду, Андрићеву?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Е сада, какав је договор био са њим и са Жућом конкретно касније, ми смо остали у Зворнику, значи нисмо се кретали одатле даље.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Без обзира где сте остали, него, која Вам је била претпостављена команда, али, добро. Ово кажете да сте наишли тамо када сте дошли накнадно у Козлук, да сте наишли на неку барикаду. Ко је поставио ту барикаду и нису Вам дозволили да уђете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је било вече, била је војна полиција, значи у маскирним униформама и са белим опасачима, али није било официра неких.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта су рекли, због чега не можете?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, овај један ми је рекао, културно, фино, значи, рекао је само, Микац, не можете проћи, забрањено је да уђете у Козлук. Рекох, добро и ја сам се вратио натраг онда.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је био командир те чете војне полиције?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Е сада, са војном командом стварно сам имао мало контаката, не могу да Вам кажем тачно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А шта је ово када кажете, имали су мешовите, мешане или какве, патроле, шта то значи, у Козлуку, док сте радили тамо?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, покушали смо да направимо патроле те врсте, да један Муслиман, један Србин заједно добију оружје и да заједно чувају село.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То је била нека наша идеја.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ово када сте, Ви кажете да сте отишли тамо, председник већа, колегиница, члан већа је инсистирала на томе, како сте могли да уђете, како то упаднете у затвор, саслушавате, да ли Вам је познато да је још неко саслушавао те заробљенике у Челопеку, поред Вас?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам, није ми познато.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли да сте знали за то хапшење, тако сам ја разумео, ако сам добро разумео. Како сте знали за хапшење ове јединице, када сте се вратили, дошли сте тај дан?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам, овај, већ напустио био Зворник када су почеле ту барикаде око кола и онај воз када је почео да се ради, овај, сматрао сам да то није исправно и напустио сам јединицу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, рекли сте да сте знали да ће доћи до хапшења, тако сам ја чуо.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, па то сам чуо, то су ми јавили кући, овај.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко Вам је јавио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, мој ујак је иначе био активно војно лице и доста сам познавао војних официра.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ујак је јавио Вама?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није ујак, него неко од његових познаника, сада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Које, Вашој супрузи?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, не, мени, ја сам био кући.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А били сте кући, добро. А ко је била ова, како се зове ова жена која је имала те ваше телефоне и позивала вас?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да се она звала Рада, Рада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате неку Драгану?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, Драгану познајем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Одакле је била та Драгана?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је она била из Београда.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А Драгана није била та која је то, давала телефоне, имала код себе телефоне и позивала вас? Знате ли, како се презивала Драгана?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам како се презивала, овај, али сам игром случаја знао је и пре тога, 1992. године још, са хрватског ратишта.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово, а иначе Рада је имала ваше телефоне?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је Рада, јер биле су две, три девојке ту у склопу јединице.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате Шивића из Руме?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Шивић?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шивић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, да, познајем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ово, рекли сте да је, нисам ја баш најбоље чуо, али можда сте то и рекли, када Вас је председник већа испитивала око тога, да је Жућа хтео, Жућа је хтео да буде командант града, нисам чуо, да ли је ту још неко био, мене интересује конкретно, да ли је још неко био уз Жућу експониран у том погледу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, да Вам кажем искрено, Жућа као Жућа никада мени није конкретно рекао да жели да буде да ли председник општине или командант.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А ко би требао да буде председник, а Жућа командант?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Никада нисмо о томе разговарали нас двојица конкретно. Сада, да ли је то истина или није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је Вуковић имао неке везе са тим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Вуковић?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Непознато ми је презиме Вуковић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је био Вуковић, овде је поменуо Ваш пријатељ, Вуковић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Вуковић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видовић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Видовић, да, извините, Видовић, да ли је имао неке везе са тим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, није имао везе, он је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То када је Жућа хтео да буде командант?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да није он можда био кандидат за председника општине, Видовић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Миленко и ја смо били изузетно добри, што се каже.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Молим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Миленко и ја смо били изузетно добри.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви и Видовић?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Миленко и ја смо били изузетно добри, међутим.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Били су, каже, изузетно добри.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Али није никада, овај, често смо пута и разговарали сами и били код њега кући, није никада помињао тако неке.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Комбинације?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Комбинације, да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је помињао Жућа, нешто у смислу да овај буде председник општине?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Лично, предамном, није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Није?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мада, знам да је био неки састанак, једном приликом смо требали држати Миленко, из «Глинице» неки људи, да ли Бугарин, Бугаров, Бугарски, требали да се нађемо у неком стану, ја и Жућа заједно са њима и до тог састанка није дошло због неких разлога, да ли је Жућа каснио или није могао, не знам. А после тога шта се дешавало.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја немам више питања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Господине Николићу, ја ћу пар питања да поставим, неке ствари ми нису баш биле довољно јасне на почетку, па ако будете то могли да ми разјасните. Како Ви стојите са овим датумима и са овим памћењем?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, мало слабије.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ево зашто Вас то питам. Ви сте рекли на почетку саслушања да сте дошли у Зворник крајем априла месеца, а после, чини ми се колега да Вас је питао и Ви рекосте, ја сам дошао почетком априла, па сте поменули датум неки 06., 07. април, па ме сада интересује, да ли можете да кажете тачно када сте дошли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам рекао у почетку да сам дошао почетком априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте средином априла.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Рекли сте средином сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку Вашег исказа, рекли сте средином априла.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија Вас је питала, како одмах да идете код Бране Грујића, Ви кажете, ево средином, а после колега Вас је питао, Ви кажете, 05., 06., па кажете да сте дошли када је погинуо Игор Марковић, па ми ништа није јасно сада.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја када сам дошао, тај дан је била сахрана Игора Марковића у Лозници, тај дан сам стигао послеподне када је била сахрана. То је био, ја мислим, да ли 05., 06., 07. април.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, тада сте дошли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тај дан баш, по томе памтим што је била сахрана, иначе датум не сећам се.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли знате када се повукла војска ова ЈНА из Босне?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је то било у периоду средином маја, да ли 15., 10.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је то нешто важно било тај датум тамо за вас који сте боравили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не сећам се ничега конкретног. Ја знам, ја када сам рањен био, после тога већ је формирана Војске Републике Српске и то други пут када сам дошао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Када сте тачно рањени, ког датума?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да ли 15. мај, између 13. и 15. маја.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То је тамо у Калесији?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У Калесији, да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли баш у Калесији или у неком ту селу окол?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, то је село иза Калесије.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је ту још неких бораца, Ваших другара рањено или само Ви?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ту је било нас четворица у колима, јер дан пре тога су дошли из Мировичког блока, требало је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, више рањених људи? А реците ми, да ли знате ко је средином априла месеца био председник општине у Зворнику?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не знам. Једино из општине тих људи кога се онако сећам кроз маглу, Стева Радић, са њим сам највише контактирао, да ли два, три пута у вези горива и тога.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте чули за Јову Мијатовића?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам, нисам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ово Вас питам, пошто сте рекли да сте били, кажете, тамо у општини. А где сте то ишли на тај разговор у општину, где је то било?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја мислим да је то била општина, Жућа ме је покупио и рекао, идеш са мном, возио је комби неки и отишли смо у град, у Зворник и ту смо ушли, кратко нешто, пар минута смо разговарали, уствари, он је разговарао са једним човеком и ја сам седео поред.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте сигурни да је то био Грујић Брано?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја не знам да ли сам тог човека.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте рекли да сте разговарали са председником општине, има из ових докумената, кажу да није Брано био тада председник општине, зато Вас ја питам, да ли сте сигурни?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па ја, да Вам кажем искрено, разговарали смо са човеком.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Знате ли Брану Грујића?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам га никада упознао, овако да смо упознали се званично.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте у једном тренутку рекли, е сада ја нисам баш Вас схватио, то је покушао и колега тужилац да разјасни, ти неки накнадни датуми Ваших долазака у Зворник након рањавања, па сте били, кажете, дан, два, па, у току излагања сте рекли да сте кренули за Козлук и да је војна милиција рекла да је забрањено добровољцима да улазе у место и да је била нека ту, ја сам схватио, барикада.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли је то тачно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је било вече.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Када је то било, ког датума, који месец?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Датум ме немојте питати, стварно не могу да се сетим.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Месец, да ли можете да се сетите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је био јуни месец, нисам сигуран.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јули?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Јуни.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јуни?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Почетак јуна, нисам сигуран тачно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Почетак јуна?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја знам да сам два, три дана после тога, овај, ишао за Палић, пошто сам начуо да су тамо смештени из

Козлука ти људи и да нађем Фадила, да питам, о чему се ради, шта је и када смо дошли тамо, они су већ били из тог кампа изашли.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, то сте већ рекли, само ме ово интересовало, да видим када је датум овај. Добро, немам више питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих се само на ово рањавање наставио, следеће питање. Ви сте спомињали некакве маљутке. Да ли сте то Ви били задужени са тим или?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, игром случаја, када је кренуо тај напад нико није знао да рукује са тим од момака и онда сам ја то остао, пошто сам имао теоретска искуства и тријанжеру.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, то је било 15. маја, када сте рањени?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам сигуран датум тачан.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А ко Вам је дао те маљутке?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, њих је донео Буда комбијем. Он је био ту у Зворнику и имао је комби у коме се налазила радиостаница и долазио је и код нас и код других јединица, обилазио све, углавном, ту кретао се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следеће питање, да ли сте Ви учествовали у ослобађању Зворника у тим борбама тамо у акцијама, Кула град?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, ја сам дошао дан, два после тога, мислим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И после пада Куле града или када?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: После пада Куле града, добро. Реците ми, рекли сте да је тада још била ЈНА. Да ли је било официра ЈНА у тој касарни? Ви сте спомињали неке официре.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Помињао сам официре у контексту да су били униформисани, са чиновима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су официри ЈНА били у касарни тамо?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, носили су униформе Југословенске народне армије тада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Носили су?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, која се то ЈНА повукла тада средином маја?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не знам, ја знам само да што се тиче униформи Војске Републике Српске, да смо их добили знатно касније, значи можда.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја Вас питам за ЈНА, да ли је било неких тенкова тамо око касарне, код касарне?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тада када сам ја одлазио, сада, да ли сам видео који пут нека борна кола или нешто, али.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, када Ви, да ли се можете сетити, нешто сте говорили, ако можете прецизније, када Ви тачно сте рањени и када одлазите, што се каже, када немате сада један континуитет више у Зворнику, у мају месецу, који би то датум био?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Значи, од мог рањавања, па надаље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је негде око 15., тако сте рекли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тако, ја мислим да је ту негде, 12., 15. мај, 16., не знам тачно који датум.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта Вам је уписано у војну књижицу за тај боравак, да ли Вам је уписивано нешто, где сте били, шта сте радили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам војну књижицу игром случаја у каснијим борбама тамо код Вишеграда где сам био рањен изгубио, тако да је никада више нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте остварили када право на инвалидитет због рањавања?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте ни тражили никада?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам ни тражио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање, говорили сте нешто, то Вас је и председница већа питала, да ли сте Ви чули да је та јединица, Ви кажете, то је била јединица и тако даље, па сте онда Ви рањени, па се касније она формира, шта сте Ви чули, како је она, под којим околностима расформирана, шта је то било, шта се десило? Претпостављам, нећу да претпостављам, али питаћу Вас онда после, да не бих био сугестиван, да ли сте Ви имали информације, распитивали се, шта је са Вашом јединицом? Ви сте, кажете, били фактички заменик команданта.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, овај, ја сам се после рањавања вратио у Зворник и јединица је већ била отишла тада, значи расформирала се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То се добровољно расформирала или је неко расформирао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је Жућа добровољно расформирао јединицу, не знам конкретно, никада ми није рекао и колико сам чуо, постојале су неке несугласице између њега и, да кажем, командног кадра тог, ко је њему био надређени, уствари.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. И то је условило онда растурање јединице, расформирање јединице?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Вероватно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми, кажете да сте разговарали са овим Репићем, да сте покушали да разговарате, да му

скренете пажњу на то понашање. Каква је дисциплина, ја не говорим о појединцима, каква је дисциплина владала у самој јединици?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, релативно опуштено.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Релативно опуштено?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Није била у смислу баш оном војном, права дисциплина са оним класичним војним обавезама, била је мало елоквентнија.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Елоквентнија је била мало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли је било некаквих, ајде да кажем, слободних стрелаца тамо у Зворнику и за овај први и за овај други период, значи они који се нису пријавили, Ви сте, кажете, дошли, пријавио сам се у ту јединицу, ставио под ту команду и тако даље. Да ли је било неких који су ескивирали на било који начин, да се ставе под неку команду и покушали да самостално делују, лично?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, тога је било на свим местима, тако и у Зворнику, што се каже.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да то мало опишете, знате, ја нисам био 1992. године у Зворнику, мислим да није ни веће, нико од нас није био, да нам опишете то мало, да је то било тако.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, дешавало се рецимо да дођу људи, рећи ћу добровољци, дан, два, три, по Зворнику су, да ли им не одговара ова јединица, она и онда наставе даље у Босну или се врате натраг. Значи, било је таквих случајева.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Али генерално за добровољце не можете тврдити да су били такви или недисциплиновани или тако?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не. Када кажем слободније понашање, значи није била дисциплина да се устаје рано, да се вежба, да је застава, значи војнички режим. Тога није било. Али за време које сам ја био тамо, имали смо један само ексцес, један добровољац, то је мештанин иначе, украо је у Козлуку кола неких Муслимана, па смо ми то после вратили. То је био неки онако озбиљнији мало инцидент. Није било малтретирања, није било.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви кажете да, када сте отишли на Црни Врх, односно када сте се вратили, па је ова Драгана, па се покушава поново јединица да формира, али неуспешно, реците ми сада у тим догађајима, рекли сте тамо да сте, уколико ме сећање не вара, председница већа ће ме исправити, претпостављам, рекли сте наводно Жући да сте чули то за тај догађај са Репићем и да сте Ви рекли да то неће ваљати, да то као није у реду и да неће ваљати. Шта сте под тим мислили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, мислио сам ако је то истина, да то неће ваљати, у смислу по нас, јер нисмо ми дошли ту да правимо неке глупости, него да се боримо за оно у шта верујемо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Сада да Вас питам, да ли сте Ви било када за то време док сте били тамо на ратишту, чули од свог командира Жуће или команданта Жуће, како год то тумачили или његовог формалног заменика тог Мије или од неког од тих старешина официра који су били тамо, да је неко рекао, идите, направите, дао наредбу која би била противна некаквим основним етичким вредностима сваког човека, а да не говоримо противна некаквих етичким ратним вредностима, значи да се изврши убијање неког заробљеника, цивила, да се направи некаква пљачка при томе, да се силује нека жена, да ли сте Ви чули било када да је иједан официр или Ваш непосредни старешина или да сте Ви било када неке издали такву наредбу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, што се тога тиче, не. Није никада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дајте ми мало то појасните, знате, Ви то сада кажете, не што се тога тиче.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Никада нико није издао наредбу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Што се тога тиче, ми смо данас овде, ја сада питам, да ли сте Ви било када шта чули, да ли Вам је неко говорио или рекао, треба побити ове или треба ово направити, треба оно, да ли сте Ви такву некада добили команду или да Вас је неко наговарао да тако шта чините?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Никада није пала таква команда лично према мени конкретно, значи ја верујем ни према коме другом, овај, чак су се људи трудили да не долази до таквих ствари. Мени лично, а ни никоме у јединици, нико није никада издао такво наређење.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте само Ви имали такав став, када сте рекли, то не ваља, Жући како кажете, када сте дошли да га обавестите на Црни Врх или је и добар део припадника или већина или како год, припадника Ваше јединице, исто имала такав етички став према том чину који је он починио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Што се тиче саме јединице, моје неко лично мишљење колико се ја сећам, није нико имао никада неких тензија, значи ка неким злочинима или да малтретира становништво. Било је ту момака које сам знао и са хрватског ратишта, значи, нигде се нису понашали ван тих правила, ако рат може имати правила неких.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада да Вас питам као, кажете, искусан сте, не кажете Ви, Ви сте, делујете доста скромно, али видим да имате ратничко искуство, сада да Вас питам, како се, евидентно се дешавало нешто, у Дому културе, не нешто, убиства, дешавале су се неке грозне ствари и тако даље, како се то онда могло десити, како Ви сматрате да се, под којим околностима и како се могло десити да неко изврши тако нешто? Да ли сматрате да је то било организовано, неорганизовано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте колега сада да наводимо сведока на закључивање, немојте, то је већ сада, он и не зна да је било нешто, видите да он није ни рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, он каже да је чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На крају каже то, чуо је и онда је рекао да је чуо, он не зна ни ко је урадио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На основу тога што сте чули, да ли сте чули да је то Репић по нечијој команди направио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није ни овде у оптужници никаква инкриминација да је то неко наредио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нема везе да ли је инкриминација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па има везе, нико није оптужен да је наредио то, немојте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није оптужба за наређивање, Ви сада питате нешто више.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тужилац треба да одустане одмах од мог брањеника, ја питам, да ли је он чуо да је Репић тако нешто направио, да је била било каква наредба или како су они схватили, шта се ту десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема у оптужби уопште ниједне оптужбе да је Репићу неко наредио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нема веза, ја га питам контролну чињеницу, ја га питам контролну чињеницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је питање, реците?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви кажете, нема, Репић је био овде оптужен да је то починио. То је у контексту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не по наредби.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није оптужен да је по наредби учинио.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па нема везе, ја желим нешто, па то је најнормалније што питам, да ли је он чуо, да ли је Репић нешто по нечијој наредби тако нешто направио?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Репић као Репић, он је радио шта је хтео и не верујем да је никада, нисам ја чуо да је добио такву наредбу и не верујем да је добио такву наредбу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не верујете? Да ли је он, кажете радио шта је хтео, он био уопште у некој јединици, да ли је он имао некакву војничку контролу над собом, да ли Вам је то познато?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, за време нашег боравка тамо, значи док смо били у баракама, није био са нама, био је ту у Зворнику. Е сада, лично нисам никада са њим учествовао у било каквој акцији или у било каквом договору за било шта.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли сте Ви имали некакву фактичку власт над њим да сте му рекли, сада ћу те разоружати, узети му пушку, ставити га негде у притвор, било шта тако што би имали пред неким другим војником?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нисам, мада је било једног момента, било је размишљање о томе и тражили смо од Жуће да га врати натраг у Србију, јер је он чак терао и људе да се друже са њим, буквално, под присилом, што се каже, оружјем и све и људи су га трпели.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то трпљење било из страха?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, јесте, јесте. Чак је једном покушао и мене да убије што сам му пребацио то понашање и све и да се мало смири. Ја када сам се окренуо, потегао је пиштољ на мене.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Потегао пиштољ на Вас?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Али сам очекивао то тако да је све прошло без неких великих проблема.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте га се тада уплашили?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, знао сам да је човек кога се морам припазити.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је био човек коме је неко нешто могао да нареди?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Тешко, не знам лично какви су односи њега и Жуће били као браће и да ли је Жућа могао да му командује и све, али колико сам га ја познавао, то је човек био ван контроле.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ван контроле. Реците ми, да ли је конзумирао, да ли сте примећивали, да ли је конзумирао алкохол?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нисам никада лично присуствовао томе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следећа питања су мало у погледу Козлука. Да ли можете да кажете, колико сте се Ви пута срели са Фадилом Бањановићем, отприлике, наравно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Доста често, да кажем, десетак, петнаест пута, можда и двадесет, али често, јер било је, то је био мој домен, значи ја сам искључиво се око Козлука трудио да се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, где сте се сретали?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, он је само једном дошао код нас у бараке. Тада сам га први пут и упознао, тражио је Жућу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је први пут?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да. Е после тога, увек у Козлуку и једном смо га чак водили и у Скочић тамо, да се нађе са из тог села са одређеним људима, да видимо како да прегурамо та времена која су пред нама.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли Вам је икада говорио да пре него што сте Ви дошли у Зворник или када сте већ дошли, да су они хтели да иселе, да оду сами, добровољно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не могу Вам то одговорити, јер ја када сам дошао у Зворник тада, Козлук је био у тој функцији у којој је био, предали су оружје и били су ту у селу са ограниченим кретањем, значи, ван села.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, те мешовите патроле, да ли су оне функционисале, колико су оне функционисале?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам то пробао у почетку, овај, да организујем, пар вечери је то ишло, међутим, после, пошто сам ја сматрао да треба да се да оружје и једнима и другима, значи обадвојицу у патроли, нешто је дошло до неких неслагања, не знам зашто, тако да смо на крају само ми патролирали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, да ли Вам је познато да су неки мештани ипак одлазили пре овога када сте Ви, што сте чули за Палић, да ли су одлазили мештани из Козлука, значи појединачно, свако на неки?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја знам за неке случајеве, овај, углавном су то биле, значи, жене, девојке, мајке са децом малом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како је то ишло, како су оне, дођу само, оду и шта је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били присутни томе? Ви сте питали пре него што је он дошао, а сада питате као да је он томе присуствовао. Да ли сте Ви лично сведок тих одлазака?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Каже, док је то, ја га и питам.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Чак сам једном и ја лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питали сте раније, пре него што је он дошао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, за то, ја наглашавам да га не питам за то што је чуо, него сада док је он био, да ли је било иселјење, сасвим разумљиво сам му поставио питање.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја када сам дошао, значи, нисам у том периоду док сам боравио, чуо да је, колико се ја сећам, било покушаја да се они иселе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, нисте ме схватили, да је неко појединачно рекао, рекли сте сада жене и деца, да су неки излазили из Козлука, да су одлазили, е сада Вас ја питам, како је то функционисало, како те сада жене и те фамилије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли је то било док сте Ви ту били, да су те жене и деца ишли?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја док сам био, ја сам исто, лично и ја сам пар пута пребацивао из Козлука, значи на мост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је било док сте Ви били?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, значи стао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то раније говорили, добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Пустите само да ја, ако дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја морам да видим у ком правцу иде, да ли је јасно или није, у реду.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Рецимо, једном у Козлуку смо се враћали од Фадила и жена са двоје деце стоји на путу, на станици аутобуској. Ја питам, где ћете Ви, каже, идем за Југославију, хајде, ми ћемо Вас повести. Сели су са нама у кола, ми смо их одвезли на мост до, значи ове стране југословенске и ту су изашли. Сада, да ли су имали документа нека или нешто, нисам гледао, ми смо се окренули колима и отишли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, какве су телефонске везе биле у Козлуку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја знам да је Фадил једном звао Жућу, то баш када сам га упознао, значи из Козлука га је звао. Е сада нисам никада користио из Козлука телефон да зовем негде, тако да не могу да Вам кажем тачно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, у каквим су односима били Жућо и Фадил?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нису ми деловали непријатељски, ја мислим да су били као и моји са Фадилом, значи, он је човек заступао своје интересе и гледао како свој живот и народ да организује, а ми смо се трудили са наше стране да се уклопимо у то, колико је могуће, али нису били непријатељи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нису били непријатељи?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Нису били, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, на тим састанцима, да ли попијете ви заједно кафу, поједете нешто, да ли је било шта тако, када Ви одете у Козлук?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, обавезно су нудили и кафом и ручком или било са чим, што се каже, без устезања и било је ситуација да смо седели заједно, значи, у тој кафани тамо градској, напољу, пошто је била само кафа, да пијемо кафу заједно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И причате?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Разговарамо, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли Вам је познато име командант Пеја?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли можете да ми опишете или кажете овде, ко је он био, шта знате о њему, да ли сте га упознали или нисте?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, ја сам га само једном видео и то баш када сам дошао у Зворник, после пар дана са Жућом сам комбијем ишао кроз град и он је наишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте понављати, него нешто још ново о томе, осим онога што сам Вас ја питала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А Ви сте питали, онда ја нисам био ту. А да ли сте га виђали код Фадила Бањановића?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја када сам долазио тамо, не. Значи једини који је код Фадила, кога сам ја налазио и ко је долазио, био је Жућа или неко из наше јединице. Нисам видео из других јединица никога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Никога из других јединица?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Можда када ја нисам био тамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, те мотороле, како су функционисале, да ли је Фадил имао неку везу или Ви када сте тамо у Козлуку имате везу са Жућом, како је то ишло, за не дај Боже, да се нешто деси или било шта?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, једине две мотороле које смо имали, то смо добили из Козлука од мештана Срба, из Швајцарске су донели и то да се послужимо са њима. Е сада једна је била код Жуће, а ова друга, одговорио сам на то питање, када је неко негде ишао, да ли је носио, није, овај, конкретно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, те мотороле колико сам схватио, нису формацијски задужене, него сте их добили од Срба неких, гастарбајтера да кажем.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, па ја сам их донео из Козлука.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви сте их донели из Козлука?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, као на позајмицу некакву.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми, ово овде исказ, ја мислим од Жуће где говори о посети Биљане Плавшић Зворнику после, да ли сте били присутни тада и да ли сте чули за то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не, нисам био присутан.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За Биљану Плавшић да је била?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У времену када сам ја био у Зворнику, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А да ли сте чули да је била?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не сећам се тога.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не сећате се, добро. Реците ми, којим сте Ви, ако сте, а претпостављам да сте по неком задатку ишли у Козлук, шта је Вама рекао Жућо, који је Ваш задатак тамо, стриктно?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, Жућа и ја смо разговарали о томе у контексту сходно неким мојим искуствима из Хрватске за тај медијски начин ратовања и како су нас, да кажем, прогласили, па на основу тих искустава смо дошли на идеју да у Козлуку пробамо да направимо животну функцију, да виде људи да и у ратним условима Муслимани и Срби живе заједно, нормално.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да се може живети?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да се може живети, да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта сте онда одлучили вас двојица, шта ћете предузимати у Козлуку?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, прво је био тај неки пробни балон око формирања станице милиције, значи, људи који су већ тамо радили са нашим добровољцима заједно патроле и пошто је био прометан пут кроз Козлук, значи пролазио је свако и све, да се побринемо да нико не врши нека насиља, напада куће, да не пљачка, да не краде, у случају хране, свега, ако им затреба нешто како организовати, углавном, у том правцу су се водили разговори.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли сте у том правцу Ви и Жућо и Фадил Бањановић разговарали шта у Козлуку, како да се тај суживот, да употребим израз тај који баш не волим?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, кажем, јесмо, да. Међутим, што се тиче намирница, свега тога, Фадил је рекао да су они опскрбљени, обезбеђени, њима је само било битно да их нико не дира.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, а да ли сте некада носили некакву помоћ, било шта, материјалну, лекарску?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: У Козлук?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Сада можда ако је нешто требало ситно и то, овај.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, та идеја са полицијском станицом, да ли је то лично Ваша била или Жућина? Да ли је била у Козлуку уопште полицијска станица када сте Ви били?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, била је полицијска станица, али није радила.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Није радила?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Углавном су мештани који су били као милиционери били муслиманске националности.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И шта сте онда, да ли можете да нам опишете ту Вашу идеју?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, отишли смо у Козлук заједно, обишли станицу милиције, ту су дошли ти мештани који су радили као милиционери и онда смо код Фадила у канцеларији се вратили и ту смо разговарали како даље, шта и сада између Жуће и мене се родила та идеја да направимо ту. Прво је било као наше патроле добровољачке да буду, али нам је било некако реалније да то буду мешовите патроле, значи један мештанин, један добровољац.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли ме можете подсетити, у којем је то периоду и до када је то све трајало?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, то је почело одмах после мог доласка, међутим, када сам рањен тамо већ, ту је већ то почело да стагнира, јер нисам ја могао више да често будем ни у Козлуку ни на

другим странама, тако да се то свело само буквално на одржавање мира у селу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, у то време, колико је била удаљена та борбена линија прва, место контакта и тако даље од Козлука?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, не могу сада тачно да се сетим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада, Козлук није једна тачка, али ту, ајде да кажем, најближе куће које подпадају под Козлук, најближе линији, колика је то била ватрена линија, колико је то било?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је, одатле није било више од пар километара.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од пар километара?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да, у брда горе.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је то био домет артиљеријског оруђа?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да јесте, али нисам сигуран, значи не могу сто посто да тврдим, јер ја у тај део Козлука када сам долазио, долазио сам само у Козлук, нисам ишао даље у села горе, нити на линију.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, у том периоду, за који кажете што сте Ви, Фадил и Жућо испланирали, формирали сте, кажете, ту станицу поново и тако даље, мешовите патроле, да ли је осим оног инцидента што сте рекли да је наводно један младић нестао, било каквих инцидената и да ли је била угрожена безбедност?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, знате како, пошто је Козлук био доста, пут је пролазио, фреквентан је био, тако да је ту могао проћи, што се каже и са наших страна и из Бијељини, било ко, можда је долазило до неких инцидената мањег типа, тако, отимања или имовинске вредности као што су кола, али колико ја знам, само за један, односно та два случаја.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Реците ми, та прича са Црним Врхом, то је председница, тај Ваш положај, под чијом је он зоном одговорности био, које бригаде, Зворничке и да ли уопште знате или Братуначке, односно Шеховићке?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да је Црни Врх био нека граница.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Између?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Између, да, сада да ли Шеховића, Братунца, Зворника и одатле доле почињала је већ територија која није била под нашом контролом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, рекли сте када Вас је питала председница већа за околности одласка, како Вама баш да дође тај неки из Дивича и каже, код ове тројице, ови су закопали, па сте Ви рекли када је Жућа био одсутан, ја сам био ту, па су дошли код мене,

да ли сте Ви било када, Ви лично, примили неку наредбу од Марка Павловића да је Вама издао?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мени лично? Не, никада.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Никада? Реците ми, да ли сте написали извештај неки, не знам, саслушавали сте ту тројицу, кажете, постоје фотографије, да ли сте Ви сада написали извештај или обавестили некакве органе безбедности у бригади, у војсци, било где?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја мислим да сам, ја сам са Жућом разговарао и рекао сам да мислим да ти људи немају ништа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да немају?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: То је нека моја слободна процена била.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, изволите колега, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ради потпуног разјашњења да видимо да ли је реч о мишљењу или ипак о стварним сазнањима. Да ли сте Ви служили војску?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком роду?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, био сам школа резервних официра у Билећи, после граничар у Струмици, значи старе Југославије.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте били у рату у Хрватској, у оквиру које јединице и шта сте дужили од наоружања?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, у рату у Хрватској сам кратко време био добровољац и после сам добио позив у Руми, у мом граду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, добро, али шта сте дужили од наоружања?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, зависно од ситуације, значи сва пешадијска наоружања познајем добро, углавном значи пешадијско наоружање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да је са тих, са те борбене линије, први евентуално сусретних положаја и једне и друге стране, од које је био више километара удаљен Козлук, па кажете, било је у домету артиљеријског оруђа, ко?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Ја сам рекао, ја нисам сигуран да је било у домету, мислим ваздушном линијом.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Битно је да се тако изјасните, када нисте сигурни.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мислим да сам напоменуо то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, Ви сте рекли, мислим да јесте, а онда треба да кажете, онда треба да познајете артиљеријско наоружање, па да кажете, у ком, која је то врста која може да.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, нису то била значи класична пешадијска наоружања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имате ли уопште сазнања та?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, од 120 па навише, значи све домет који имају преко 17-20 километара, али пешадијска наоружања, не верујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Колико сте имали трошкове за данашњи долазак у суд?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Возну линију, значи путне трошкове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико кошта долазак?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Па, карта је 350,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: 350,00 динара је карта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У једном правцу?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за исхрану, да ли тражите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не тражим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Само данашњи дан нисам радио, да ми се надокнади само трошак радног дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ће Вам одузети од личног дохотка, морамо то знати да би могли да Вам рефундирамо то?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: Мени је лично доходак 22.000,00 динара, има 22 радна дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, колико је то, 1.000,00 динара?

Сведок МИРОСЛАВ НИКОЛИЋ: 1.000,00 динара, да.

Сведок тражи трошкове доласка и повратка у Руму у износу од 700,00 динара и износ од 1.000,00 динара на име изгубљене зараде, па

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Исплатити трошкове сведоку у износу од 1.700,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ће Вам бити исплаћено. Хвала Вам што сте дошли, довиђења.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес ће се наставити дана:

29. јануара 2008. године у 9,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА